

(pdf)

Nem voltam engedetlen a mennyei látás iránt



Kézikönyv gyermekmunkásoknak

SAM DOHERTY



Sam Doherty gyermekmunkásoknak írt sorozatának

magyar nyelven is megjelent kötetei:

1. kötet: A gyermekmunkás problémái – Isten megoldása
2. kötet: Hogyan vezethetünk egy gyermeket Krisztushoz?
3. kötet: Hogyan tanítsunk bibliai tantételeket gyermekeknek?
4. kötet: Miért hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?
5. kötet: Nem voltam engedetlen a mennyei látás iránt
6. kötet: A tanítás alapelvei
7. kötet: 100 kérdés és válasz a gyermekek közötti szolgálattal kapcsolatban
8. kötet: Csendes hajózás a személyes kapcsolatok és a vezetés hullámzó vizein

Kiadó:

Child Evangelism Fellowship® Inc. – Specialized Book Ministry
Assisting Children's Evangelists Worldwide Trust, Northern Ireland, UK
Copyright © 1999, 2018 Child Evangelism Fellowship® of Europe.

A mű eredeti címe:

Obedience to the Heavenly Vision

All rights reserved.

ISBN 978-615-00-3772-1

Nem voltam engedetlen a mennyei látás iránt

Sam Doherty

Második, javított kiadás 2018

Vasárnapi Iskolai Szövetség

Magyar nyelven kiadja:

Magyarországon a Vasárnapi Iskolai Szövetség Gyermek-Evangélizációs Közösség
2119 Pécel, Nyírfá u. 1.; 0036-28-547960; betpecel@viz.org; www.viz.org

Erdélyben a Gyermek Evangélizációs Közösség
AMEC, Calea Turnisorului 90, 550048 – Sibiu (Nagyszeben), Romania
0040-269-229994; gyek.romania@gmail.com; www.edituraamec.ro

Kárpátalján a Gyermek-Evangélizációs Közösség
Komarova 11a, 90202 Beregszász, Ukrajna
00380 3141 23736; gyek.karpatalja@freemail.hu

Vajdaságban a Gyermekmisszió
Lenin u. 45, 24323 Feketics, Szerbia
0038-1-63-80-113-16; halaszsamuel@gmail.com

A könyvet ingyen terjesztjük. Amennyiben szeretne hozzájárulni az előállítás költségeihez, örömmel fogadunk el adományt („SD könyvek” megjelöléssel).

Tartalom

Előszó	5
Bevezetés	7
1. fejezet: Istenem, adj nekem látást!	11
2. fejezet: Lelki szememmel Téged lássalak!	15
3. fejezet: Istenem segíts, hogy úgy lássam a gyermekeket, ahogyan Te látod őket!	23
4. fejezet: Teljesen alkalmatlannak érzem magam	29
5. fejezet: Uram, itt vagyok. Küldj engem!	35
6. fejezet: Felkészülni, vigyázz, kész, RAJT!	43
7. fejezet: Hol követték el a hibát?	51
8. fejezet: Segítség! Völgyben vagyok!	57
9. fejezet: Győzelem vár rám!	65
10. fejezet: Isten kegyelme elegendő	71
11. fejezet: A tapasztalat tanúbizonysága	79

Előszó

Egyik lelkész barátomat az Úr hosszú éveken át használta a szolgálatban, és bár már idős ember, sőt csaknem vak, még mindig Isten áldott eszköze.

Nemrégiben valaki a fiához fordult, aki maga is ismert igehirdető:

– Hallom, apád elveszítette a látását.

A fiú nevetve válaszolt:

– A szeme világát elveszítette ugyan, de a látását NEM! Az még ma is ragyogó.

A könyv olvasása közben meg kellett vizsgálnom, vajon az én látásom nem homályosodott-e meg. Nem törték-e meg az évek a lelkesedésemet? Bár a tapasztalat nagy tanítómester, nagy veszélyeket is rejt magában. Minél nagyobb szakértelemre teszünk szert, és minél jobban értjük a dolgunkat, annál könnyebben válhatunk önteltté, és az Isten dicsősége iránti lelkesedésünk alább-hagyhat.

Kedves gyermekmunkás, biztos vagyok abban, hogy a könyv olvasása közben – csakúgy, mint nekem – neked is felül kell vizsgálnod a munkádat. Mekkora szerepet adsz a kezdeményezőkézségnek? A szerző szerint mindez a látásunkon múlik. Talán nem riadtunk vissza a kockázat vállalásától, és a siker sem maradt el, de azután mélypontra kerültünk, a dolgaink nem a várakozásaink szerint alakultak, vagy talán nem úgy alakulnak az Úr szolgálatában, ahogyan mások szerint kellene.

Imádkozó szívvel, figyelmesen olvassuk el a könyvet, és meg fogjuk látni, hogy az Úr a most összegyűjtött tapasztalatokkal nagyobb szolgálatra készít fel az Ő dicsőségére. Tanuljuk meg, hogyan adhat győzelmet a völgyben is, hogy érettebbé tegyen, és megáldja az Őérte végzett szolgálatunkat.

Nekünk, akik személyesen is ismerjük a szerzőt, a könyv mondanivalója még többet jelent. Sam élete és szolgálata a „megtestesülése” – élő példája – mindannak, amit könyvében meg akar tanítani nekünk.

Isten áldása legyen a szerzőn, a könyvön és mindazokon, akik elolvassák!

*Fred Orr
Amazonas, Brazília*

Bevezetés

Ez a könyv elsősorban fiatalabb és tapasztalatlanabb gyermekmunkásoknak íródott, különösen olyanoknak, akik még a gyermekek közötti szolgálatuk kezdetén tartanak. Remélem, hogy olvasás közben meglátják, mit tervezett Isten nekik, és mit vár tőlük. Az Úr legyen abban segítségükre, hogy felkészülhessenek a rájuk váró problémákra, nehézségekre, és mutassa meg, hogyan küzdjenek meg azokkal!

Egyben hiszem, hogy könyvem biztatás lesz azoknak is, akik már jó ideje aktív szolgálatban állnak. Úgy érzem, nagyon könnyen szárazzá, formálissá és rutinossá válhat szolgálatunk, sőt el is veszíthetjük korábbi látásunkat és lelkesedésünket. Mindannyiunknak szükségünk van megújulásra és több-kevesebb buzdításra. Bízom benne, hogy könyvem ebben is segít, és olvasóim életében is áldássá válik.

Tudjuk, hogy az Úr **szolgálatra szabadított meg**. Ez nem kérdés. Ha Isten csak azért váltott volna meg, hogy boldogok legyünk, akkor azonnal a Mennybe vitt volna, ahol sokkal boldogabbak lehetnénk. Ha csak azért szabadított volna meg, hogy énekeljünk és Őt dicsőítsük, akkor azonnal a Mennybe vitt volna, ahol sokkal jobban énekelhetnénk és dicsőíthetnénk Őt, mint itt, a földön. Ha csak azért mentett volna meg, hogy közösségünk legyen más hívőkkel, akkor azonnal a Mennybe vitt volna, ahol sokkal mélyebb, jobb és tartósabb közösségben lehetnénk egymással, mint itt, a földön. Az eddig felsoroltak mind jók és szükségesek. Mégsem magyarázzák meg, hogy Isten elsősorban miért adott üdvösséget, és miért akarta, hogy továbbra is itt éljünk. **AZÉRT SZABADÍTOTT MEG, HOGY ŐT SZOLGÁLJUK, RÓLA TEGYÜNK BIZONYSÁGOT ÉS LELKEKET NYERJÜNK MEG JÉZUS KRISZTUSNAK.** Ezt a Mennyben nem tehetnénk meg, csak a földön. Ezért nagyon fontos tudnunk, mi Isten terve és célja a szolgálatunkkal.

A Bibliában láthatjuk azt a mintát vagy tervet, amely szerint Isten vezeti, irányítja és tanácsolja azokat, akik Őt kívánják szolgálni. Nagy segítség lehet, ha megismerjük ezt a tervet, mert így követhetjük azt az életünkben és szolgálatunkban is.

Isten tervét kétféle módon mutatja be a Biblia:

- ▶ Világos és egyszerű tanítással, amelyből Isten terve megismerhető és alkalmazható. Sok ige ad útmutatást és segítséget ahhoz, hogy jobban megértsük ezt a tervet, és jobban szolgáljuk az Urat.
- ▶ Isten tervének bemutatásával több szolgálójának életében, mind az Ó-, mind az Újszövetségben. Csodálatos hasonlóság fedezhető fel abban, ahogyan Isten a szolgálait irányítja. Teljes joggal hihetjük, hogy minket is többé-kevésbé hasonló módon vezet.

Az egyház történetében a terv kibontakozását Isten sok nagyszerű szolgálójának az életében és szolgálatában követhetjük nyomon. Közöttük olyan ismert személyeket találunk, mint Amy Carmichael [éjmi kármájk], Hudson Taylor [hödzn réjlör], Jim Elliot [dzsím eliot], Studd Károly [sztád], Mary Slessor [meri szleször], Luther Márton, William Carey [uiljem keri] és Eric Liddell [erik lidl].

Az egyik legelső lépést minden keresztyénnek meg kell tennie a megtérés után. Kérje Istent, hogy mutassa meg, mit kell tennie, és hol végezze a szolgálátát! Imádságára válaszul az Úr mindig felfedi tervét:

- ▶ Meghalljuk Isten hívását, aki Igéjéből szól hozzánk.
- ▶ Különböző módon vezet bennünket, de tapasztaljuk majd vezetését.
- ▶ Megnyitja szemünket, és látást kapunk Istentől.

Isten módszerének és tervének természetesen sok változata van; mindenkinél más és más. Az Úr nem mindenkit vezet pontosan ugyanazon az úton. Azt gondolom azonban, hogy létezik egy alapvető terv, amely mindannyiunkra érvényes. Ha ezt az alaptervet tanulmányozzuk és megértjük, nagy segítséget és biztatást kapunk belőle, és meglátjuk az Úr vezetését.

Könyvem célja ennek a tervnek a leírása. Látni fogjuk, hogy Isten tervében négy alapvető lépésből áll a keresztyén szolgálat, amelyek röviden a következő fogalmakkal foglalhatók össze:

LÁTÁS
KEZDEMÉNYEZÉS
VÖLGY
GYŐZELEM

A következő fejezetek részletesen megmagyarázzák a négy fogalmat és a négy lépést.

Nagyon hálás vagyok azért, hogy lelki atyám, Fred Orr írt előszót ehhez a könyvemhez. Nagyon örülök annak is, hogy Fred készségesen elmondja bizonyágtételét a könyv utolsó fejezetében. Tanúságtétele élénken és megkapóan szemlélteti a könyvben megfogalmazott elveket; úgy érzem, méltó tetőpontja és befejezése az azt megelőző tíz fejezetnek.

Fred és felesége, Ina voltak az elsők, akik feleségemnek és nekem bizonyágot tettek az Úr Jézus Krisztusról, és ők hívták fel figyelmünket arra, hogy meg kell térnünk. Több hónapon át kitartóan és szeretettel foglalkoztak velünk. Sadie, a feleségem az ő otthonukban fogadta be Jézus Krisztust, a Megváltót, én pedig két héttel később ugyancsak náluk hoztam meg döntésemet.

Amint majd a könyvben is látni fogjuk, Fred volt az, aki bevezetett minket a Gyermek-Evangélizációs Közösség (CEF) munkájába.

Fred és Ina megtérésünk után nem sokkal missziói szolgálatba ment Brazília egy távoli részére. Fred azonban az elkövetkezendő években továbbra is sokat bátorított minket, ami nagy biztatást jelentett a munkámban.

Nagyon nehéz, csaknem lehetetlen lett volna minden személyes példa nélkül megírni könyvemet. Példáimat a következő két ok miatt adom közre:

- ▶ Mondanivalóm tisztázására és magyarázatára. Azért használok ilyen példákat, hogy a saját életemben és szolgálatomban mutassam meg annak a tervnek a valóságát, amelyet könyvemben kifejtettem. Már az elején szeretném hangsúlyozni azonban, hogy még mindig igyekszem világosabban megérteni az ismertetett elveket, és szeretném gondosabban átültetni azokat a gyakorlatba. Ugyanerre biztatnék minden gyermekmunkást.
- ▶ Isten dicsőítésére, magasztalására mindazért, amit tett. Hiszem és imádságban is kérem, hogy amit írtam, az EGYEDÜL az Úr dicsőségét szolgálja.

Isten áldjon meg, segítsen és biztasson téged, kedves gyermekmunkás, amikor imádkozó szívvel olvasod ezt a könyvet! Munkád segítse sok felnőtt és gyermek megtérését!

„Nem voltam engedetlen a mennyei látás iránt” – mondta Pál (ApCsel 26,19). Bárcsak mindannyiunkról el lehetne ezt mondani!

1. fejezet: Istenem, adj nekem látást!

A keresztyén szolgálat nem a cselekedetekkel kezdődik. Egyeseknek nem okoz nehézséget, hogy azonnal bele vessék magukat a munkába. A Biblia azonban világosan megmondja, hogy Isten szolgálatában az első lépés ez: akaratának **MEGLÁTÁSA** és **MEGÉRTÉSE**. A látásnak meg kell előznie a kezdeményezést és a cselekvést. Nekünk, Isten szolgáinak mindenekelőtt így kell imádkoznunk: *Uram, nyisd meg a szememet, hogy lássak!*

Mindannyiunknak szükségünk van látásra. Imádkozzunk azért, hogy Isten adja meg nekünk ezt a látást!

- Vannak, akiknek új látásra van szükségük, és olyan dolgokat fognak meglátni, amilyeneket eddig még sohasem láttak.
- Vannak, akiknek megújult látásra van szükségük, ezért Isten újra emlékeztetükbe idézi, amit egyszer már megmutatott nekik. Egyetlen emberrel vagy misszióval sem történhet nagyobb tragédia annál, mint az, hogy elveszíti a látását. Ha a misszió egyszer elveszti a látását, géppé válik, a gépből pedig előbb-utóbb műemlék lesz.
- Vannak, akiknek tisztább látásra van szükségük, amikor Isten világosabban, részletesebben megmutatja, mit kell tenniük. „Lelki szemüvegünk” néha „bepárasodik”, és meg kell „tisztítani”.
- Vannak, akiknek mélyebb látásra van szükségük, ezért Isten az Ő akaratának és tervének mélyebb megértésére vezeti el őket.

Ám **mindannyiunknak** szükségünk van látásra, ezért imádkozzunk, hogy Isten adjon nekünk látást. Ezt nemcsak a főállású gyermekmunkásoknak és misszionáriusoknak kell kérniük, hanem azoknak is, akik Örömhír Klubokban, vasárnapi iskolában tanítanak, vagy akik hetente segítenek szabadtéri gyermekalkalmakon, sőt azoknak is, akik adakoznak és imádkoznak azért, hogy a gyermekek meghallhassák az evangéliumot. Isten az egész népének látást akar adni.

Mi a látás?

A látás látóképeség. Az értelmező szótár meghatározása szerint „a látás (vagy nézés) cselekvése vagy képessége.” Amikor a könyvben „látásra” utalok,

akkor nem arra gondolok, amit a testi szemünkkel látunk. Hiszem, hogy Isten ma nem ad nekünk olyan látomásokat, mint a bibliai időkben, hiszen kezünkben tarthatjuk teljes Igéjét, és hiszem, hogy nincs szükségünk látomásokra. A látás azt jelenti ebben a könyvben, amit elménkkel, szívünkkel és értelmünkkel látunk, érzékelünk, megértünk, felfogunk. Ez inkább jelenti a „szívünk szemét”, mint a testi szemünket, vagyis Isten megvilágosítja értelmünket, és nem **szó szerinti** látomásokban és álmokban szól hozzánk.

Hiszem, hogy nem lenne biblikus, ha Tőle kapott útmutatás vagy vezetés nélkül szolgálnánk Őt. Mindenekelőtt legyen látásunk, azután szolgálhatunk. A látásnak meg kell előznie a kezdeményezést. Isten fel akarja nyitni értelmünk szemét, hogy lássunk, mielőtt belekezdünk valamibe, hogy értsük, mielőtt vállalkoznánk rá, és hogy meghalljuk hívását, mielőtt engedelmessé váljunk.

A látás az a képesség, amellyel meglátjuk azt, ami még nincs meg. Ez a látás gyakran felfigyel arra, amit mások esetleg nem látnak, vagy nem képesek meglátni. Az Istentől kapott látás hihetetlennek tűnhet nekünk, és még hihetlenebb mások szemében. Ez a látás Isten akarátának, hívásának egyre növekvő bizonyossága, tudata és megértése.

- A látás forrása Maga Isten. Ez a **mennyei** látás.
- Tartalma Isten akarata életünkben és szolgálatunkban.
- A látás a jövőbe tekint, és azt tartja szem előtt, hogy Isten mit vár tőlünk.
- A látás nagyon személyes jellegű. Isten szól hozzánk.
- Ennek a látásnak az a célja, hogy Isten megmutassa, mi a terve életünkkel, szolgálatunkkal, és hogy ez a terv mi módon illeszkedik bele az elveszett világ üdvözítésének tervébe.
- A látás fontossága abban rejlik, hogy Isten **megvalósítja** és **végre is hajtja** a maga idejében.
- Az Istentől kapott látást csak teljes engedelmességgel fogadhatjuk.

Pál mennyei látása

Pál az Apostolok cselekedetei 26,19-ben a mennyei látásról beszél. Ez a látás az egész életét megváltoztatta. Olyasmit látott, amit azelőtt még soha,

sőt amit korábban nem is értett. Amikor megértette és engedelmeskedett, az egész élete megváltozott, de nem csak az övé, hanem azé a sok-sok emberé is, akikkel kapcsolatba került. Jézus Krisztus minden szolgájához hasonlóan az ő szolgálata is látással kezdődött.

Pál a damaszkuszi úton kapta a mennyei látást:

- ▶ Az Urat **látta**, vagyis az Úr Jézus Krisztust. *„De kelj fel, és állj a lábadra, mert azért jelentem meg neked, hogy szolgálammá tegyelek, hogy tanúbizonyságot tegyél arról, amiket láttál, és arról, amiket ezután fogok neked magamról kijelenteni”* (ApCsel 26,16).
- ▶ **Hallotta** az elhívást a szolgálatra, és megértette, mit kíván tőle Isten. Látást kapott jövő szolgálatáról. *„Megoltalmazlak e néptől és a pogányoktól, akikhez küldelek”* (ApCsel 26,17).

Isten beszélni akar hozzánk, fel akarja nyitni a szemünket, és meg akarja velünk értetni az Ő tervét. Amikor Igéjét olvassuk és tanulmányozzuk, kijelenti Magát nekünk. Azt akarja, hogy az Igében az Úr Jézus Krisztust, Isten képmását és akaratát lássuk meg.

EZ A LÁTÁS.

Péter az Apostolok cselekedetei 2,17-ben Jóel prófétát idézte, aki megjövendölte: *„Ifjaitok látomásokat látnak, véneitek pedig álmokat álmodnak.”* Ez a prófécia szó szerint pünkösdkor és az azt követő napokban teljesedett be. A gyülekezetben azonban ma is szükség van arra, hogy fiatalok és idősek Istentől kapott látásokat lássanak (az értelmükkel).

Amikor önelégültté válunk munkánkban és szolgálatunkban, nagyon könnyű „megcsontosodni”. Munkamódszereink nagyon szakszerűekké válhatnak, és elérhetünk arra a pontra, amikor kívülről szemléljük munkánkat. Akkor különösen szükségünk van arra, hogy „látásokat lássunk” és „álmokat álmodjunk”. Isten segítsen minket ebben!

Imádkozzunk!

Ha javasolhatom, most hagyjuk abba az olvasást, és imádkozzunk így:

Uram, arra kérlek, adj nekem látást. Nyisd meg az értelmem szemét, és segíts, hogy meglássam, amit meg akarsz láttatni velem!

2. fejezet: Lelki szememmel Téged lássalak!

A keresztyén szolgálatban az első lépés a látás és az ismeretszerzés. Le-
gyen látásunk! De vajon mit akar velünk Isten megláttatni és megértetni?

Erre a kérdésre négy választ találunk, és ezt a négy választ nézzük meg
logikus sorrendben ebben és a következő négy fejezetben.

- ▶ Lássuk Istent és az Ő mindenható voltát!
- ▶ Lássuk a gyermekeket és elveszett voltukat!
- ▶ Lássuk az evangéliumot és annak hatalmát!
- ▶ Lássuk önmagunkat és a felelősségünket!

Mindenekelőtt azt akarja, hogy Őt lássuk. Először Istent kell látnunk
Tőle kapott látással.

Istent látni

Egy ír énekünk nagyon találóan foglalja össze:

Te légy, kit nézek én, oh, szívemnek Ura!
Te vagy, s ezért minden semmi a számomra.
Csak Rád gondolhassak éjjel és nappal én,
ébredtem álomban, Te légy nekem a fény!

Te légy, kit nézek én, Te légy igaz Igém!
Légy mindig énvelem, és Veled, Uram, én!
Légy hatalmas Atyám, és én hű gyermeked,
lakozzál énbennem, lehessen egy Veled!

Te légy csatában harci pajzsom, kardom,
Te add méltóságom, Te légy boldogságom!
Égbenyúló bástyám, lelkem menedéke,
vigyél a Menny felé, oh, én erősségem!

Nem kell a gazdagság, fakó földi dicsfény,
Te légy örökségem, most és mindörökké!
Te légy csak egyedül első szívemben,
Egek nagy Királya, én legdrágább kincsem!

Egek nagy Királya, a győztes harc után
engedd Mennyed látnom, oh, fénylő napsugár!
Szíve én szívemnek, bármi is történjen,
csak Téged lássalak, ki Úr vagy mindenem!

Ézsaiás Istent látta

Ézsaiás egy olyan fiatalember volt, akit Isten prófétai szolgálatra akart elhívni. Elhívását könyve 6. részének 8. és 9. versében olvashatjuk:

„Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el, ki megy el követésükben? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj! Ő válaszolt: Menj, és mondd meg e népek: Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete!”

De mielőtt Isten elhívta Ézsaiást, látást kapott Urától. Isten tervében az első lépés az volt, hogy Ézsaiás lássa és jobban megértse Őt. Enélkül nem készülhetett volna fel a szolgálatra. Először Istent kellett látnia. Hogyan szolgálhatjuk úgy az Urat, ha nem tudjuk, hogy kicsoda Ő? Isten látása és az ebből fakadó ismeret nagy hasznára vált a prófétának, amikor nehézségek adódtak a szolgálatában. Néhány ilyen nehézséget említ az Ézsaiás 6,9–13.

Ézsaiásnak az első lépés az volt, hogy Istent LÁSSA.

„Uzzijjá király halála évében láttam az Urat” (Ézs 6,1).

Kit látott?

Az Urat – vagy közelebbről az Úr Jézus Krisztust (Jn 12,41).

Mit látott?

- ▶ Látta az Urat a trónján.

„...magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot” (1. v.).

Látta és megértette azt a nagy igazságot, hogy Isten mindenható, és minden hatalmat a kezében tart.

- ▶ Látta az Úr tisztaságát.

„Szeráfok álltak mellette, hat-hat szárnya volt mindegyiknek: kettővel arcát takarta el, kettővel lábát fedte be, kettővel pedig repült. Így kiáltott egyik a másiknak: Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet!” (Ézs 6,2–3).

Látta és megértette azt a nagy igazságot, hogy Isten szent.

► Látta az Úr **hatalmát**.

„A hangos kiáltástól megremegtek a küszöbök eresztékei, és a templom megtelt füsttel” (Ézs 6,4).

Látta és megértette azt a nagy igazságot, hogy Isten hatalmas és bármit megtehet.

Ézsaiás sohasem felejtette el azt, amit látott. Istentől kapott látása őrizte meg teljes békében (Ézs 26,3), amikor jöttek a nehézségek.

Milyenek látjuk Istent?

Remélem, kedves gyermekmunkás, megkaptad és elolvastad első könyveimet, melynek címe: *A gyermekmunkás problémái – Isten megoldása*. Ha nem, kérlek, vedd fel a kapcsolatot a GyEK/VISZ (Vasárnapi Iskolai Szövetség) területi munkatársával, és kérj tőle egy példányt. Ebben a könyvben azt a bibliai tanítást emeltem ki, hogy minden problémánkra válasz, ha úgy látjuk Istent, ahogyan a Biblia állítja elénk, ha egyre jobban **megismerjük**, és ha mindig, de különösen a nehézségek idején Órá **nézőnk**, akit megláttunk és megismerünk. Az Istenről alkotott képünktől és a Róla kapott látásunktól függ az, hogy mik vagyunk, mit teszünk, hogyan imádkozunk, hogyan szolgálunk és evangélizálunk. A. W. Pink írja: *„Egy ismeretlen Istenben nem bízhatunk, nem is szolgálhatjuk és nem is dicsőíthetjük Őt.”*

Ezért olyan fontos az Istenről alkotott látásunk, és ez az oka annak, hogy tervében ez a legelső lépés, amelyet szolgálatunkkal kapcsolatban kigondolt. Isten az Ő Igéjében, a Bibliában jelenti ki Magát. Ezért elengedhetetlen, hogy minden keresztyén olvassa és tanulmányozza a Szentírást! Ennek nem csupán az a célja, hogy ígéreteket, parancsolatokat és figyelmeztetéseket találjunk az Igében. Isten mindenképp előtt akarja, hogy egyre jobban megismerjük Őt. Amikor a Bibliát olvassuk, mindig tegyük fel azt a kérdést, hogy mit tanít ez a vers (vagy szakasz) Istenről?

Ha valóban az Urat keressük az Igében, három nagy alapigazság tárul fel Róla. Ez a három igazság szilárd, biztos alapot ad szolgálatunknak.

Isten korlátlan hatalmú Úr

A keresztyén ember életében fordulópontot jelent, amikor meglátja, megérti és elhiszi a nagy igazságot: Isten korlátlan hatalmú Úr. Sohasem felejttem el azt az időszakot, amikor több mint 20 éve először kezdtem tisztán látni, hogy

Isten valóban korlátlan hatalmú Úr. A *gyermekmunkás problémái – Isten megoldása* című könyv 26. és 27. oldalán be is számoltam arról, ahogyan az történt.

Évek óta voltam keresztyén, sőt főállású gyermekmunkás és vezető, de sohasem láttam, nem hittem el és nem is értettem meg igazán ezt a nagy igazságot. Elméletben sokszor hittem is, de a gyakorlatban nem, vagy nem teljesen. Isten ekkor új látást adott nekem Önmagáról és korlátlan hatalmáról. Ez később fordulópontot jelentett az életemben, és nagy változást hozott a szolgálatomban. Természetesen ez csak a folyamat kezdete volt, amely még ma is tart, miközben egyre jobban igyekszem meglátni és megérteni, kicsoda Isten valójában. Meg kell vallanom, hogy nem jutottam előbbre olyan mértékben, ahogyan szerettem volna, de hálás vagyok Istennek azért, amit **megmutatott** Önmagából. Az évek során az európai Vezetőképző Tanfolyam (VKT) sok hallgatója azt vallotta, hogy a Kilchzimmerben eltöltött három hónap alatt a legfontosabb és legértékesebb lecke az volt, amikor megértették, milyen fontos Istent a Maga valóságában meglátni és megismerni.

Amikor látjuk és **valóban** elhisszük, hogy Isten hatalma korlátlan és minden körülményt Ő irányít, akkor még problémáink közepette is élvezhetjük békeségét. Miért is aggodalmaskodnánk, amikor Isten ül a trónon?

Isten időről időre jelentősebb mértékű betekintést enged korlátlan hatalmába, ami nagy biztatást ad a gyermekek evangélizálásának munkájában.

Nem sokkal azután, hogy feleségemmel, Sadievel elkezdtük szolgálátunkat az írországi CEF-ben, a *Child Evangelism* című lapban a szabadtéri gyermek-evangélizációról és az 5 Napos Klubokról olvastam. Úgy éreztem, tennem kell valamit. Így hát, bár nagyon aggódtam, elhatároztam, hogy 5 Napos Klubot tartok egy közeli város lakótelepén. Hétfő reggel megérkeztem kerékpáron, egy flanel táblával a hónom alatt, kiválasztottam egy füves területet a lakótelep közepén, felállítottam a táblát, kiterítettem a vitorlavásznat, hogy arra lehessen ülni, és hívogatni kezdtem a gyermekeket. Körülbelül 25–30-an jöttek el, és számuk mindennap nőtt.

Minden reggel néhány éneket és egy aranymondást tanítottam, elmondtam egy evangélizáló bibliai leckét, és bátorítottam a gyermekeket arra, hogy fogadják be Jézus Krisztust az életükbe Megváltójukként. A lelki beszélgetés lehetőséget is mindig felajánlottam nekik. Ők minden alkalommal nagyon figyeltek, de egyikük sem válaszolt Isten hívására.

Amikor véget ért a hét, szomorú és csalódott voltam. Meg voltam győződve arról, hogy Isten vezetését követtem, ezért nagyon reméltem, hogy lesznek megtérő gyermekek. Mégsem történt semmi.

Körülbelül tíz évvel később, egy vasárnap reggel a város egyik gyülekezetében hirdettem az Igét. Az alkalom után a gyülekezet egyik vezetője meghívott az otthonába ebédre. Amikor megérkeztünk, rájöttem, hogy ez az a lakótelep, ahol évekkal azelőtt az első 5 Napos Klubot tartottam, de nem szóltam semmit.

Az előljáró ebéd közben egy szomorú esetről számolt be, amely a telepen történt az elmúlt héten. Meghalt egy fiatal 18–19 éves lány. Már évek óta leukémiában szenvedett. Megkérdeztem, hogy hívó keresztyén volt-e, mire azt felelte, hogy nagyon jó keresztyén volt. Elmondta, hogy a lány nagyon szokatlan módon tért meg. Néhány évvel korábban járt valaki a lakótelepen, aki szabadtéri összejöveteleket tartott gyermekeknek. A kislány túl beteg volt ahhoz, hogy kimenjen a térre. Megkérte azonban az édesanyját, nyissa ki neki az ablakot, hogy hallgathassa a tanítást. Az egyik reggel az ágyában fekvé befogadta Jézus Krisztust mint Megváltóját, és azóta is növekedett a keresztyén hitben.

– Ugye milyen érdekes történet? – kérdezte.

– Kedves testvérem – válaszoltam –, neked fogalmad sincs, mennyire érdekes. Én voltam az az igehirdető, és azt hittem, hogy azon a héten semmi sem történt. Most már látom, hogy Isten munkálkodott, és valaki mégis megtért.

Fiatal gyermek-evangélistaként olyan jó volt és nagy segítséget jelentett újra tudatosítani magamban, hogy ISTEN HATALMA KORLÁTLAN. Ezért amikor gyermekeknek hirdetjük az evangéliumot, munkánk eredményét bátran bízhatjuk Őrá.

Isten bölcs

Isten bölcsessége szorosan összefügg korlátlan hatalmával. Isten bölcs, terve van az életemmel, és terve végrehajtásán munkálkodik. Tudja, mit tesz.

Ha ezt a két alapigazságot – Isten korlátlan hatalmát és bölcsességét – összekapcsoljuk, akkor azt a csodálatos következtetést vonhatjuk le, hogy mindennek, ami az életünkben történik, két oka lehet:

► **Isten küldte.**

Vannak időszakok, amikor Isten, bölcsességétől indítatva nehézségeket **küld**, mint tette ezt Pál életében is (2Kor 12,7–10). Ezek a nehézségek azonban tervének részei, és Ő bölcsen irányítja az eseményeket.

► **Isten engedte meg.**

Vannak olyan körülmények és problémák az életünkben, amelyek a bűn következményei, vagy amelyeket a Sátán vagy valaki más okoz. Isten mégis **megengedi**, bár nem Ő küldi azokat az eseményeket. Jób életében is ez történt, amit könyve első fejezetében ír le. Ezeket a nehézségeket azonban Isten korlátlan hatalma és bölcsessége irányítja. Biztosan tudhatjuk, hogy ha az Úr megengedi, akkor Ő tartja kezében a történéseket, eseményeket.

Nincs harmadik lehetőség. Ha lenne, Isten nem lenne sem korlátlan hatalmú, sem bölcs.

Ha megértjük Isten bölcsességének az igazságát, és teljesen bizonyosak vagyunk afelől, hogy tudja, mit tesz (még akkor is, ha mi nem tudjuk), békességünk, bizonyosságunk és örömünk lesz minden körülmények között.

Isten a mi szerető mennyei Atyánk

Rendkívül fontos, hogy gondolkodásunk és Istenről alkotott látásunk kiegyensúlyozott legyen. Az egyensúly jó példáját láthatjuk a 86. zsoltárban. Dávid imádságában Isten **nagyságán** gondolkozik:

„Mert nagy vagy Te, csodákat teszel” (10. vers).

Egy másik imájában Isten jóságáról, szeretetéről és gondoskodásáról elmélkedik, és „egyensúlyba hozza igazságával”.

„Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak” (5. v.).

„Pedig te, Uram, irgalmas és kegyelmes Isten vagy, hosszú a türelmed, nagy a szereteted és hűséged” (15. v.).

Milyen szörnyű is lenne, ha hatalmas, de nem jó Istenünk volna, vagy ha olyan Istenünk lenne, aki jó, de nem hatalmas!

A Máté evangéliuma 6. fejezetében az Úr Jézus megparancsolta tanítványainak, ne aggodalmaskodjanak amiatt, hogy mit egyenek és mit igyanak (25–31. v.), vagy mibe öltözködjének (25–31. v.), se életük ideje (27. v.), vagy a jövőjük miatt (34. v.). Ezekről az aggodalmaktól azonban csak akkor szabadulunk meg, ha tiszta látásunk van Istenről, és mennyei Atyánkat ismertük meg Benne. Ő tudja, mire van szükségünk (32. v.), és Neki gondja is van ránk (26. v.).

A mi Istenünk a szeretet Istene, aki mindenható és bölcs, és ezt a két tulajdonságát szeretetben gyakorolja. Ő a mi mennyei Atyánk, aki törődik velünk, és sokkal, de sokkal jobban szeret minket, mint bármelyik földi apa. Sohasem tenne olyasmit, amivel ártana nekünk.

Isten azt akarja, hogy először Őt lássuk. Ez az első és legfontosabb lépés, minden további lépés alapja. Ha tiszta és világos látásunk van korlátlan tartalmú, bölcs és szerető Istenünkről, minden a helyére kerül. **E nélkül** a látás nélkül minden további látás értelmetlen.

Pál látása Jézus Krisztusról

Pál apostol a damaszkuszi úton tért meg. Megtéréséről az Apostolok cselekedetei 26,12–23. versei számolnak be. Pál azt is feljegyezi, hogy ugyanazon a napon kapta azt a vezetést, amelyet „mennyei látásnak” nevez (19. v.). Ennek a látásnak (mint később megfigyelhetjük) számos mondanivalója van. Az első és legfontosabb azonban az volt, hogy Pál az Úr Jézus Krisztust látta.

A 16. versben az Úr Jézus Pálhoz intézett szavait olvashatjuk: *„De kelj fel, és állj a lábadra, mert azért **jelentem meg neked**, hogy szolgálommá tegyelek, hogy tanúbizonyságot tegyél arról, amiket láttál, és arról, amit ezután **fogok neked magamról kijelenteni.**”*

Pál megtérésében és elhívásában az első lépés az Úr Jézus Krisztus látása volt. Szó szerint a saját szemével látta Jézus Krisztust. Ezért volt az másfajta látás, mint amiről mi itt, ebben a könyvben beszélünk. Az alapelv azonban ugyanaz marad. Az első lépés, az első felismerés, amelyet mindannyiunknak látnunk és értenünk kell, Isten meglátása, amint a Bibliában és Fiában, az Úr Jézus Krisztusban jelentette ki Magát.

Sohasem szabad elfelejtenünk, hogy ez nem fizikai látás, ami képessé tesz arra, hogy saját szemünkkel lássuk Istent. **Igéjében és Igéjéből látjuk és értjük meg** az Urat. Ezért adta nekünk a Bibliát! Olvasása közben folyton azt kell keresnünk, hogy mit tudunk meg Istenről.

Imádságban kérjük az Urat, hogy egyre jobban mutassa meg Magát nekünk Igéjében. Miért ne kezdenénk el még ma? Olvassuk el Ézsaiás könyvének 40. részét, és lássuk meg belőle egyre jobban, kicsoda Isten, majd folytassuk az olvasást Ézsaiás könyvének a következő fejezetével!

Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy ebben a könyvben nem különleges, egyszeri élményről, hanem egy folyamatról beszélünk. A Szentlélek Isten általában apránként, lépésről lépésre nyitja meg szemünket az Ige olvasása közben. Néha egészen betölt minket az, amit látunk és megértünk, és mélyen megérinti a szívünket. De Isten látása ma inkább folyamat, mint döntő pillanat, vagy különleges élmény. A fontos az, hogy most, még ma kell meglátnunk Őt!

A jól ismert ének ezt az egyszerű igazságot fejezi ki:

Ismerni Krisztust és megismertetni,

Az Ő szentjei ezt teszik.

Ismerni Krisztust és megismertetni

Ma és mindennap.

Imádkozzunk!

Uram, nyisd meg a szememet, segíts, hogy egyre jobban lássalak, és Igéből annak ismerjelek meg, aki valójában vagy.

3. fejezet: Istenem, segíts, hogy úgy lássam a gyermekeket, ahogyan Te látod őket!

Csak akkor láthatjuk és érthetjük meg, mire van a gyermekeknek feltétlenül szükségük, ha először mi látjuk és értjük Istent, és van Róla látásunk.

Isten elsősorban Önmagának és korlátlan hatalmának a látását akarja nekünk adni. A második az, hogy meglássuk a gyermekeket és elveszett lelki állapotukat. A Példabeszédek 29,18. versében ezt olvassuk: „*Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul*” (Károli-fordítás). A King James angol fordítás szerint: „Ott, ahol nincs kijelentés, az emberek elvesznek.” Az új amerikai fordítás szerint „Ahol nincs kijelentés, az emberek nem ismernek határt.” Egy másik fordításban: „Ahol nincs kijelentés, ott az emberek minden korlátot elvetnek.” Az itt használt héber szó *mezítelet* jelent. Bármi legyen is azonban a pontos fordítás, a vers mindenképpen azt tanítja, hogy ahol nincs látás, ott az emberek szenvednek.

Az igevers utalhat az istentelenekre és arra, hogy ha nincs isteni látásuk vagy kijelentésük, akkor elvetnek minden önmérsékletet. Én azonban azt hiszem, hogy ez ránk, hívőkre utal. Ha **nekünk** magunknak nincs látásunk, akkor annak az **emberek** viselik a következményeit. Biztos vagyok benne, hogy ez a kis emberekre – a gyermekekre – is vonatkozik. Ha nekünk nincs látásunk, azt **ők** szenvedik meg.

A gyermekek és elveszettségük meglátása

Hogyan segíthetünk a gyermekeken, ha nem látjuk és nem értjük meg, hogy Isten nélkül elvesztek? Sokan tanítanak gyermekeket, és sokan dolgoznak gyermekek között, akik még soha nem látták meg igazán, hogy a gyermekeknek is bűnbocsánatra van szükségük. Elsősorban ezeknek a gyermekmunkásoknak kell meglátniuk, hogy a gyermekek elveszettek.

A látás az a képesség, amellyel meglátunk és megértünk valamit, amit eddig nem láttunk és nem értettünk, és amit mások talán még mindig nem látnak és nem értenek.

„*Amikor (az Úr Jézus) látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül*” (Mt 9,36).

Neki volt látása a körülötte lévők problémáiról.

Nekünk is látnunk kell a körülöttünk lévő gyermekek szükségait. Nem a fizikai, szellemi vagy tanulási szükségleteikről beszélünk. Nem is szociális vagy pszichológiai szükségleteikről, bár sok ilyen szükséglet is létezik, és kielégítésre vár, hanem sokkal komolyabbakról – a lelki hiányokról. Vannak olyan hiányok, amelyeket csak az Úr Jézus Krisztus és munkája tölthet be. A gyermekeknek ebben a bűnös világban nem csak erőre és segítségre, nem csak biztonságra és életcélra van szükségük az összevisszaságban; és nem csupán békességre vágyanak. Mindezek felett szabadulásra van szükségük ebben, és ebből az elveszett világból.

Pál látása a pogányokról

Láthattuk azt, hogy amikor Pál megtért a damaszkuszi úton, és Isten azon a napon elhívta a szolgálatra, látta az Úr Jézus Krisztust (ApCsel 26,16a). Ugyanakkor azonban Istentől látást kapott azoknak a helyzetéről, akik között szolgálni fog.

„Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az én bennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltek” (ApCsel 26,18).

Pál látta a pogányok nyomorúságát és sötétségét. Látta, hogy a Sátán hatalma alatt élnek, és bűneik miatt kárhozat vár rájuk.

Nekünk is meg kell látnunk a gyermekek elveszett állapotát. Meg kell térniük. Tudniuk kell, hogy Jézus Krisztus azért jött, hogy üdvösséget hozzon. Amikor már látjuk a szükségét, tenni is akarunk majd értük valamit.

Látás nélkül elvesznek (a kis) emberek (vö.: Péld 29,18).

A világon minden olyan szolgálat, amelyet Isten megáldott és felhasznált, látással kezdődött; Magáról adott látást, majd azokról, akikhez szolgálait küldte. Hudson Taylor a kínaiak nyomorúságát látta meg. William Carey Indiáét. Jim Elliot az auka indiánok szükségét látta. John Wesley Anglia sötétségben élő millióinak elveszett állapotát látta, Charles Spurgeon a XIX. századi Londonét, Amy Carmichael az indiai gyermekeket, J. Irvin Overholtzer a világ gyermekeinek a szükségét látta, és Istentől kapott látással alapította meg a Gyermek evangélikációs Közösséget (CEF; Magyarországon: Vasárnapi Iskolai Szövetség).

Mi kétféleképpen kaphatunk ilyen látást a gyermekekről:

Meg kell értenünk, mit mond Isten Igéje a gyermekekről

A Biblia világosan elénk tárja a gyermekek lelki nyomorúságát:

- Lelkileg halottak és életre van szükségük (Ef 2,1.5).
- Bűnös természetük van (Zsolt 51,5; Ef 2,3), és meg kell változniuk (2Kor 5,17).
- Nincsenek Isten országában (Mt 18,3), és újonnan kell születniük (Jn 3,3.5.7).
- Helyzetüket tekintve elveszettek (Mt 18,11–13).
- A Biblia azt tanítja, ha elég idősek ahhoz, hogy belássák: vétkeztek, és Krisztus meghalt értük, de elutasítják, amit Isten mond, haláluk után örökre elvesznek (Jn 3,36).

Ezeket az igazságokat senkinek sem könnyű elhinni és elfogadni. Gyakran úgy gondolunk a gyermekekre, mint akik ártatlanok, és már mindnyájan Isten országában vannak. Sokunk számára idegen és nehéz úgy gondolni rájuk, mint halott, Isten országán kívül levő, bűnös és elveszett teremtményekre. Sőt, vannak, akik hevesen ellentmondának az ilyen tanításnak. Pedig Isten Igéje világosan tanítja ezt, és a gyermekekről alkotott igazi bibliai látáshoz fel kell ismernünk ezeket az igazságokat. Ha megkaptuk ezt a látást, akkor kerülünk olyan helyzetbe, hogy megadjuk nekik a szükséges segítséget.

Nagyon gyakran nem nyitjuk ki a szemünket, és úgy kell könnyöregnünk, hogy ó, Istenem, segíts, hogy meglássam a gyermekek szükségét, mély lelki nyomorúságukat, és hogy örökre elveszhetnek. Ha ilyen látásunk van a gyermekekről, akkor szívünk, a Megváltó szívéhez hasonlóan, megtelik könnyörülettel, és örömmel vesszük középük az evangéliumot.

E nélkül a látás nélkül a (kis) emberek elvesznek (Péld 29,18).

A CEF egyik egykori vezetője gyakran imádkozott így: „Ó, Istenem, adj nekünk könnyeket a világ gyermekeiért.” Én hiszem azt, hogy J. Overholtzer, a CEF alapítója leginkább könnyeivel segítette Jézus Krisztus gyülekezetének növekedését. Láta a gyermekek lelki szükségét, nyomorúságuk ránehezedett lelkére, és könnyeket hullatott értük.

„A ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elvesszen egy is e kicsinyek közül” mondja az Úr Jézus a Máté 18,14-ben, és mi sem akarhatjuk, hogy elvessenek.

A Máté 18,11-ben az Úr Jézus elmondja, hogy azért jött, hogy megmentse, ami elveszett. A 12. és 13. versben a Pásztor (az Úr Jézus) történetét beszéli el, aki megkeresi az eltévedt juhok (a gyermekeket). Így nekünk, az Ő bojtárjainak meg kell értenünk, milyen állapotban vannak a gyermekek, és meg kell keresnünk a kicsinyeket, hogy lelki szükségleteiket a nagy és jó Pásztor, az Úr Jézus Krisztus kielégíthesse.

Meg kell értenünk, mit tesz a világ a gyermekekkel

Látnunk kell, és meg kell értenünk, hogy az a világ, amelyben a mai gyermek él, teljesen más, mint az a világ, amelyben mi születtünk és felnőttünk. A mai gyermekekre olyan feszültségek és kísértések várnak, amelyekről mi mit sem tudtunk. Nekem úgy tűnik, hogy az ördög olyan módon támadja és próbálja elpusztítani gyermekeinket, ami évekkel ezelőtt még elképzelhetetlennek tűnt volna.

A mai gyermekeket számtalan ijesztő dolog veszi körül: kábítószer, bűnözés, erőszak, pornográfia, hamis tanítások, okkultizmus, alkoholizmus és a televízióban látott erőszak. Ezeknek a feszültségeknek az egyetlen megoldása, ugyanakkor az egyetlen védekezés is ellenük Jézus Krisztus és a megtérés. Az Úr Jézus meg tudja szabadítani és meg tudja erősíteni a gyermekeket, és képessé teheti őket arra, hogy Érté éljenek és ellenálljanak e világ gonoszságának.

Ám ehhez be kell fogadniuk a Megváltót, hogy Uruk lehessen. Hogyan tehetik ezt meg, ha nem is ismerik?

„Hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? És hogyan hirdesék, ha nem küldettek el?” (Róm 10,14–15).

Akárhogyan is van, csak azoknak „kedves” a „jövetele” (Róm 10,15), akik tisztában vannak azoknak az elveszett állapotával, akikhez Isten küldi őket.

Ezért világosan látnunk kell, hogy a gyermekek bűnben élnek.

- Ezt látjuk Isten Igéjéből.
- Ezt látjuk a világban.

Ha van ilyen látásunk, akkor készen állunk arra, hogy tegyünk valamit értük, és segítsünk rajtuk.

Egy lengyel vezető álma megvalósul

1967-ben adódott először lehetőségem arra, hogy Lengyelországban szolgáljak. Lengyelország akkoriban és még azután is sok évig kommunista ország volt. Isten a szívemre helyezte Lengyelországot (ami még ma, sok év után sem változott). Úgy éreztem, oda kell mennem, és meg kell látogatnom néhány kis evangéliumi gyülekezetet. Fel akartam hívni a figyelmüket arra, hogy hit nélkül a gyermekek lelkileg halottak, és fel akartam készíteni őket a lengyel gyermekek evangélizálására.

Beutaztam Lengyelországot, és több gyülekezetben is beszéltem a gyermekek evangélizálásának fontosságáról. A tolmácsomat Josef Prowernek hívták. Ő volt a legodaszántabb hívő, akivel valaha is találkoztam. Egy megtért zsidó zenetudós, igehirdető, költő, énekszerző, gyülekezeti vezető, sok lengyel honfitársa barátja és tanácsadója. A lengyel mellett három nyelven beszélt még folyékonyan, és alighanem jobban beszélt angolul, mint én! Együtt utaztunk ezekre az alkalmakra, és tolmácsolt, amikor felnőtteknek hirdettem az Igét, vagy amikor gyermekeket tanítottam. Igazán kiváltságos embernek éreztem magam, hogy tolmácsom Lengyelország egyik legkiemelkedőbb keresztyén vezetője, egy rendkívül tehetséges és kivételes képességekkel rendelkező ember, akinek a szolgálatait mindenki örömmel várta.

Országjáró körutunk végén az utolsó estét Josef otthonában töltöttük Bielsko Bialában. Josef azt javasolta, hogy imádkozzunk. Mindketten letérdeltünk a szobájában. Josef imádkozni kezdett:

– Drága Istenem, a lengyel gyermekekért szeretnék imádkozni. Nagyon nagy szükségük van rád...

Néhány mondat után sírni kezdett. A lengyel gyermekek helyzete annyira megindította, hogy nem tudta folytatni. Milyen „furcsa” imaközösség lett belőle. Két férfi térden állva sírt Lengyelország gyermekeiért.

Nem tudom, meddig tartott az az imaközösség, végül azonban Josef felkelt és kijelentette:

– Sam, kész vagyok megtenni mindent, ami csak tőlem telik, hogy hazám gyermekeihez elvihessem az evangéliumot.

Meglátta, mi hiányzik a gyermekeknek. Isten beszélt neki róluk. Most pedig tenni akart valamit, segíteni akart. Életének célja attól kezdve az lett, hogy az evangéliumot hirdesse a lengyel gyermekeknek. Isten megáldotta, és egész

Lengyelországban használta őt a gyermek-evangélizáció munkájában; sokakat hívott és felkészített az evangélizálásra, és megteremtette azt az irodalmat, amelyre olyan nagy szükség volt ehhez a fontos szolgálathoz.

Imádkozzunk!

Istenem, segíts, hogy meglássam a nagy lelki sötétséget, amelyben a gyermekek élnek! Tégy képessé arra, hogy szolgáljak Neked közöttük!

4. fejezet: Teljesen alkalmatlannak érezem magam

A keresztyén szolgálatban az első lépés a LÁTÁS. Kérjük Istent, hogy nyissa meg a szemünket, és segítsen meglátni Őt Magát és korlátlan haralmát! Azután kérjük, hogy segítsen meglátnunk a gyermekeket és nagy lelki nyomorúságukat!

Ha látjuk a gyermekek problémáit, Isten gyakran beszél a szívünkkel, és megmutatja, mit tehetnénk problémáik megoldásáért. Ilyenkor azonban először általában saját alkalmatlanságunk jut eszünkbe.

Mit tehetnék azért, hogy a hazámban, a városomban, a környékünkön élő gyermekek meghallják az evangéliumot? Én csak egy ember vagyok. Senki sem készített fel, kevés tapasztalattal és adottsággal rendelkezem. Csakugyan fel tud engem Isten használni?

Az evangéliumi látás és annak ereje

Ilyenkor egy harmadik féle látásra is szükségünk van: meg kell látnunk az evangéliumot és annak erejét. Látnunk és értenünk kell, hogy Isten olyan üzenetet **hagyott** ránk, amelynek, miközben gyermekeknek magyarázzuk és tanítjuk, a Szentlélek valóságos, életet megváltoztató ERŐT ad.

Az erő nem mibennünk rejlik. Elsősorban nem a tapasztalatainkon, a felkészültségünkön és nem is a képességeinken múlik. Az erő abban az üzenetben keresendő, amelyet hirdetünk. A Szentlélek az üzenet által szólni akar a gyermekek szívéhez, meg akarja győzni őket bűnösségükről, vágyat akar ébreszteni bennük arra, hogy elforduljanak bűneiktől, és újjá akarja szülni őket. Ezért ne érezzük magunkat alkalmatlannak és ne essünk kétségbe! Az evangélium üzenete elvégzi munkáját.

Az Úr Jézus a Márk 16,15-ben ezt mondta tanítványainak: „Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” Mennyire alkalmatlannak érezhették magukat! Olyan emberek voltak, akik nem végeztek sem bibliaiskolát, sem teológiát. Foglalkozásukat tekintve a legtöbbjük halász, vagy adószedő volt, nem pedig lelkipásztor vagy igehirdető. Mindannyian sok személyes problémával és kétellyel küszködtek. De megtették, amit az Úr mondott nekik. Nem voltak ügyes fogásaik, sem különleges

módszereik. Csupán engedelmeskedtek a Mesternek, és ahol alkalmuk nyílt rá HIRDETTEK AZ EVANGÉLIUMOT. És mi történt? A kívülállók azt mondták, hogy „az egész világot felforgatták” (ApCsel 17,6), és betöltötték egész Jeruzsálemet tanításukkal (ApCsel 5,28). Emberek ezrei tértek meg; gyülekezetek alakultak az akkori ismert világ minden részén; életetek, városok, sőt nemzetek változtak meg; a keresztyénség növekedett és terjedt, míg végül az nem lett belőle, amit ma látunk.

Az óriási változás azért mehetett végbe, mert egy maroknyi tanulatlan, tapasztalatlan, kétkedő, habozó ember olyan egyszerűen és világosan hirdette az evangéliumot, amilyen egyszerűen csak tudta.

Pál így írja le Krisztus evangéliumát *„Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is”* (Róm 1,16). Az 1Korinthus 1,18-ban így fogalmaz: *„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.”* Az evangélium hatalommal bíró üzenet.

Miközben tehát azok az emberek Jézus Krisztus engesztelő halálának és feltámadásának egyszerű és világos üzenetét hirdették, mialatt magyarázták hallgatóságuknak, hogy a feltámadott és megdicsőült Jézus Krisztus meg tudja bocsátani bűneiket és meg tudja változtatni életüket, és arra hívták őket, hogy bűnbánattal és hittel válaszoljanak, A SZENTLÉLEK ISTEN MUNKÁLKODOTT. Arra használta Isten ÜZENETÉT, hogy sokakat megtérésre hívjon, és megváltoztassa a világtörténelmet.

Amikor Isten a szívünkre helyezi a gyermekek sorsát, és tudjuk, hogy tennünk kell valamit, ne féljünk és ne habozzunk! Ne érezzük magunkat alkalmatlannak! Ne mondjuk, hogy ez lehetetlen! MEG LEHET TENNI. De nem a saját erőnkkel, hanem a Szentlélek erejével, aki az általunk hirdetett evangéliumot használja a gyermekek között (ApCsel 1,8). BÍZZUNK BENNE ÉS AZ EVANGÉLIUMBAN!

Pál evangéliumi látása

Az Úr Jézus Krisztus a damaszkuszi úton kijelentette Magát Pálnak, és megmutatta neki, milyen sötétségben élnek a pogányok. Ugyanakkor arra is fel akarta hívni a figyelmét, hogy a Róla szóló üzenetet kell hirdetnie: *„...szolgámmá tegyelek, hogy tanúbizonyságot tegyél arról, amiket láttál, és arról, amit ezután fogok neked magamról kijelenteni”* (ApCsel 26,16). Isten azt mondta neki,

hogy azok által a „dolgok” által nyitja majd meg a pogányok szemét, hogy „a sötétségből a világosságra térjenek” (ApCsel 26,18). Ezt a Galata 1,15–16-ban így fogalmazza meg: „úgy tetszett annak (Istennek)..., hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy **hirdessem Őt a pogányok között.**” Az Apostolok cselekedetei 26. részének további verseiben még tisztábban kibontakozik az az üzenet, amelyet az Úr adott Pálnak a pogányok közötti szolgálatra.

„Krisztusnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak” (ApCsel 26,23).

A Biblia azt tanítja, hogy az evangélizáció ereje az evangéliumban és abban az üzenetben van, amelyet az igehirdető hirdet. Az erő nem az igehirdetőben keresendő. A tanítványok és Pál a saját tapasztalataikkal bizonyították ennek igazságát, ahogyan az egyháztörténet számos más evangélistája is. Isten megáldotta John Wesley, [dzson uezli], George Whitfield [dzsódzs uitfild], Jonathan Edwards [dzsonötn eduac], Charles Spurgeon [csalz szpödzn] és még sok más hívő ember evangélizáló szolgálatát mind a múltban, mind napjainkban, mert hűségesen hirdették az evangéliumot. Üzenetüket a Szentlélek Isten arra használta, hogy sok ember szemét felnyissa, a sötétségből a világosságra hívja ki őket, a Sátán hatalma alól felszabadítsa és Isten felé fordítsa őket.

Hangsúlyoznunk kell azonban, hogy jóllehet hiszünk az evangéliumban és annak erejében, nem lehetünk felületesekek, amikor felkészülünk a tanításra. Mindig hűségesen és lelkiismeretesen készülünk fel, és mondanivalónkat olyan jól és érdekesen adjuk elő, amennyire csak lehetséges. Az a meggyőződésünk, hogy a Szentlélek munkálkodik majd tanításunk közben, sohasem zárhatja ki vagy csökkentheti felelősségünket; a legjobbat kell nyújtanunk, és tartanunk kell magunkat a tanítás alapelveihez.

A gyermekeknek az evangéliumra van szükségük

Fontos, hogy mi, akik gyermekeknek hirdetjük az evangéliumot, egyre mélyebben és egyre több szemszögből meglássuk az evangéliumot és annak erejét. Amikor Pál elcsüggedt Korinthusban, és úgy érezte, közel áll ahhoz, hogy feladja, akkor Isten a hirdetett üzenet erejének új látását adta neki. Az Úr arról biztosította, hogy **azzal az üzenettel** elérni célját a görög városban (ApCsel 18,9–10).

Sok keresztyén, aki ma gyermekekkel foglalkozik, más tanításokkal helyettesíti az evangéliumot, vagy hozzá akar tenni valamit az evangéliumhoz. Vannak,

akik olyan ravasz fogásokat és módszereket alkalmaznak „evangélizálásukban”, amelyek a szolgálatot inkább szórakoztatássá, mint evangélizálássá teszik. Nagy örömmel tölt el, hogy Isten bennünket evangélistákkul hívott el. Mi Gyermek-Evangélizációs Közösség (CEF), nem pedig Gyermek-Szórakoztató Közösség vagyunk. Hálát adunk Istennek, amiért az évek folyamán hűen megőrizte szervezetünket a Biblián nyugvó evangélizáló szolgálatban.

Utazásaim során néha tanúja voltam bizonyos törekvéseknek, amelyekkel gyermekmunkások „korszerűsíteni”, „modernizálni” akarták a tanítást. Ez gyakran oda vezetett, hogy egyre nagyobb hangsúlyt helyeztek olyan tevékenységekre, mint például a pantomim, a bábjáték, a drámajelenet, amelyeket különféle barkácsolással és egyéb tevékenységekkel egészítettek ki. Ez oda vezetett, hogy meggyengült Isten Igéjének és evangéliumának a tiszta és egyszerű tanítása, illetve magyarázata. Sohasem szabad elfelejtenünk, hogy *„a hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által”* (Róm 10,17). Nem azt mondom, hogy az előbb említett tevékenységek mind rosszak (bár többel nem értek egyet). A foglalkoztató feladatoknak például csak akkor van helyük, ha az idő engedi. A helyzet akkor válik veszélyessé, mikor ezek egyre inkább kiszorítják az evangélium egyszerű tanítását, mivel Isten az evangéliumot használja.

Nemrégiben ezt olvastam egy angol gyermekmunkás könyvében:

„Lehet, hogy nem szabad visszariadnunk az új eszközöktől, ha haladni akarunk a korrallal. Jó, ha a vasárnapi iskolában használt flanel táblák és énekek teret engednek a modern módszereknek. A humor, a kortárs zene, a változatos program sokkal inkább szól a gyermekekhez. Valószínűleg sokkal hatékonyabb egy »élő« előadás, mint egy videójáték, vagy egy magnófelvétel, amikor utóbbiakat csupán szemléltetőeszközként használjuk.”

Ez a példa talán túlzás, de úgy érzem, hogy az ilyen fajta módszerek egyre inkább terjednek a keresztyén gyermekmunkában is. Nagyon sokan látványos órát akarnak tartani, és új módszerekkel igyekeznek a gyermekek érdeklődését felkelteni. Az evangélium egyszerű tanítása egyre inkább ritkaságszámba megy.¹

1. Bár 1997 óta – amikor a szerző e bekezdésben foglaltakat megfogalmazta – a gyermekek tanulási szokásai jelentősen megváltoztak, a fejezet üzenete ma is érvényes: az evangéliumot kell hirdetnünk. A posztmodern korban élő gyermekeknek azonban egyre nehezebb az evangélium üzenetét úgy átadni, hogy az felkelte érdeklődésüket, világos, érthető és teljes legyen. Ma a gyermekek (különösen a nagyvárosokban) már másként tanulnak, mint évtizedekkel ezelőtt, más a fogalomkészletük, más a világról és az Istenről al-

Isten megáldja Igéjét

Emlékszem arra az időre, amikor sok évvel ezelőtt fiatal és viszonylag tapasztalatlan gyermek-evangélista voltam. Jó néhány olyan szemléltetett tanítást adtam elő, amelyeket jónak és vonzónak tartottam. Tanításomba természetesen beleszóttam az evangéliumot. Ám az evangélium üzenetét olyan sok történet és példa tarkította, hogy a hangsúly igazából átkerült a példákra és a történetekre, és az idő túlnyomó részét azok töltötték ki. Szándékaim jók voltak. Érdekessé szerettem volna tenni tanításomat a gyermekeknek, és úgy éreztem, minél több példát és történetet mondok, annál érdekfeszítőbb lesz a tanítás, és annál jobban figyelnek majd. Egy nap Isten megítélte módszereimet; beláttam, hogy a hangsúlyt Isten Igéjére és az evangélium üzenetére kell helyeznem. Megértettem, hogy ennek kell lekötnie a gyermekeket, és le is tudja kötni. A Biblia ezt tanítja:

„Ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem” (Ézs 55,11).

Isten megáldja Igéjét. Megáldja az evangélium üzenetét. **Felkelti** a gyermekek érdeklődését az üzenet iránt. Természetesen érdekfeszítően kell hirdetnünk, de anélkül, hogy szórakoztatásba mennénk át. A példáknek is fontos szerepet kell játszaniuk tanításunkban, de mindig maradjanak csak példák. Isten arra hívott el, hogy az evangéliumot hirdessük, és megígérte, hogy megáldja üzenetét.

Ugye egyetértünk abban, hogy nekünk, akik gyermekekkel foglalkozunk, új vagy mélyebb, tisztább, megújult evangéliumi látásra és az evangélium erejére van szükségünk? Nem segít-e és bátorít-e ez a látás arra, hogy a Szentlélek erejével tanítsuk az evangéliumot gyermekeinknek?

otott képük, a bibliaismeretük, másként szocializálódnak, nyitottabbak az audiovizuális kommunikációra, és sokkal kevésbé fogékonyak a verbális közlésre. E fejezet figyelmeztetését szem előtt tartva folyamatosan fejleszteniük kell tanítási módszereinket, hogy az evangélium üzenete célba érhesen a gyermekek értelmébe, szívébe. A VISZ munkatársai ebben kívánnak segítséget nyújtani a gyermek-evangélizációban szolgáló tanítóknak.

(A kiadó megjegyzése)

Imádkozzunk!

Mennyei Atyám, kérlek, segíts, hogy meglássam és megértsem: üzenetet adtál nekem, amelyet el kell vinnem a gyermekeknek! Segíts, hogy át tudjam azt adni – amennyire csak képes vagyok rá – abban bízva, hogy a Szentlélek sok gyermek megtérésére és áldására használja majd fel!

5. fejezet: Uram, itt vagyok. Küldj engem!

Istenem, kérlek nyisd meg a szememet! Segíts, hogy meglássam és megértsem

- ▶ *a Te nagyságodat és korlátlan hatalmadat,*
- ▶ *a gyermekeket és lelki szükségüket,*
- ▶ *az evangéliumot és annak erejét!*

Istenem, szükségem van látásra, új, megújult, mélyebb és tisztább látásra. Kérlek, adj ilyen látást, mert látás nélkül elvesznek a gyermekek!

A keresztyén szolgálatban a **LÁTÁS** az első lépés, és bízom abban, hogy Isten többet megláttat és megértet Önmagából, a gyermekekből és abból az üzenetből, amelyet Tőle kaptunk, és amelyet tovább kell adnunk.

Látás a feladatunkról

Ám ez még nem elég! Istennek van egy negyedik látása is, amelyre szintén szükségünk van. Meg kell látnunk saját magunkat és a feladatunkat. Tudnunk kell, mit VÁR tőlünk Isten annak a három látásnak a fényében, amelyeket eddig vizsgáltunk.

Időrendben vettük sorra az Istentől kapott látásokat. A Úr mindenekelőtt azt akarja, hogy Őt Magát lássuk. Ez a kiindulópontunk. Majd ennek fényében meg akarja láttatni velünk a gyermekek állapotát. Utána készen állunk arra, hogy megértsük Isten megoldását, amelyet az evangéliumban kínál a világnak. A következő logikus lépés annak megértése, hogy mit kíván tőlünk Isten.

- ▶ Azt akarja, hogy Őt szolgáljuk.
- ▶ Feladatot és helyet készített nekünk a szolgálatban.
- ▶ Meg akarja mutatni a feladatot és annak helyét is.
- ▶ Azt akarja, hogy Tőle kérjük a látást és a vezetést.

Pál látása a szolgálatáról

Pál a damaszkuszi úton az Úr Jézus Krisztust látta. Majd felfedezte a pogányok lelki szükségét. Megértette, hogy Isten az igehirdetést használja arra, hogy megnyissa a pogányok szemét. Ezután jött a negyedik látás. Isten világosan megmutatta neki, hogy őt hívja el a pogányok közötti szolgálatra.

„Megoltalmazlak e néptől, és a pogányoktól, **akikhez küldelek**” (ApCsel 26,17).

Ez volt Isten látása és elhívása, amely Pál feladatára, szolgálatára és felelősségére vonatkozott. Az Úr lassan felnyitotta a szemét, és megmutatta neki, hogy a pogányok között kell szolgálnia. Minden addigi hagyománnyal szakítania kellett! Soha senki sem kapott még ilyen feladatot. Pált, aki „*zsidókból való zsidó*” (Fil 3,5 - Károli) volt, Isten mégis arra hívta el, hogy olyan emberek között hirdesse az evangéliumot, akikkel a zsidók soha nem érintkeztek. Látását **azonban** Istentől kapta, és engedelmeskednie kellett. Isten néha teljesen ismeretlen, sőt, forradalmian új utakon vezet a szolgáit!

Minden keresztyén szolgálat ilyen látással kezdődik. Isten megmutatja, mit tegyünk, ill. mit tehetünk. A szolgálat látás nélkül csak robotolás. A szolgálat látás nélkül könnyen elpazarolt idő is lehet. Ezért olyan fontos, hogy a keresztyének, különösen a fiatal hívők megértsék: nem mi, hanem Isten dönti el, hogy milyen szolgálatba álljunk, hová menjünk, és hogyan szolgáljuk Őt. Ezért kell bölcsességet, vezetést és látást kérnünk Istentől, mielőtt az első gyakorlati lépést megtennénk.

Minden szolgálat látással kezdődik

Az Isten szolgálóinak az életéről és munkájáról szóló bibliai beszámolókból rendre azt látjuk, hogy minden cselekedetük és szolgálatuk látással kezdődött.

- Mózes első könyvében (12,1) Isten megmutatta Ábrahámnak, hogy el kell hagynia hazáját, és új földre kell mennie. Ábrahám meglátta, amit Isten mutatott neki.
- Mózes második könyvében (3,10) Isten azt mondta Mózesnek, hogy Egyiptomba kell mennie, és ki kell vezetnie Izráel fiait arról a földről. Mózes tehát meglátta feladatát.
- Miközben a Nehémiás 1,11-ben Nehémiás Jeruzsálemért imádkozott, Isten a szívére helyezte, hogy térjen vissza hazájába és építse fel a város falait. Az Úr ezt látatta meg Nehémiással.
- Az Apostolok cselekedetei 16,9-ben Isten megmutatta Pálnak, hogy szolgálatában a következő lépés Macedónia. Ez volt Pál látása.

Isten nem akarta, hogy szolgálói Tőle kapott előzetes vezetés vagy látás nélkül legyenek lépéseket. Ézsaiás látta (6,1) és hallotta (6,8). Ezékiel látta (1,1)

és hallotta (1,28). Pál látta és hallotta (ApCsel 26,13–14). Isten az Ő követőinek látást és bölcsességet adott, mielőtt megkezdték szolgálatukat. Kövessük példájukat!

Ugyanezt az alapelvet fedezhetjük fel az egyház és a misszió történetében.

- Isten megmutatta Hudson Taylornak, és ő meglátta, hogy Kínába kell mennie.
- Isten William Carey szívére helyezte, hogy Indiába menjen. Ez volt William Carey látása.
- Isten Jim Elliotnak szeretetet adott az Ecuadorban élő auka indiánok iránt. Ezt látta meg Jim Elliot.
- Isten megmutatta John Wesleynek, hogy azoknak a tömegeknek kell hirdetni a XVIII. századi Angliában az evangéliumot, akik még nem hallották. John Wesley ezt a látást kapta.
- Isten arra hívta el Charles Spurgeon, hogy egy akkoriban elég kicsi londoni gyülekezet lelkipásztora legyen. Ez volt Charles Spurgeon látása.

Sok látás, amelyeket Isten a Bibliában és az egyháztörténet folyamán adott szolgálóknak, teljesen kivitelezhetetlennek látszott. Ám az Úr mintha gyönyörködne abban, hogy lehetetlen feladat elé állítja szolgálóit, hogy Övé legyen a dicsőség, amikor a látás megvalósul.

Ilyen látásokra nemcsak a misszionáriusoknak, lelkipásztoroknak és főállású gyülekezeti munkásoknak van szükségük, hanem mindenkinek, aki Krisztust szolgálja, hogy megtudja, mit és mikor tegyen az Úrért. **Mindannyiunknak** szükségünk van látásra: annak az idősebb testvérnek is, aki a vasárnapi iskolában vagy az Örömhír Klubban tanít, annak a fiatalnak is, aki nyári 5 Napos Klubban szolgál, és annak is, aki imádkozik, vagy adakozik. Tudnunk kell, mit vár tőlünk Isten, és hol szolgáljunk.

Néhány személyes példa

Feleségemmel Urunkat és Megváltónkat, Jézus Krisztust 22, illetve 21 éves korunkban fogadtuk el 1949 végén. Mindketten liberális protestáns gyülekezetben nőttünk fel, nem volt evangéliumi háttérünk, és vajmi kevés bibliai ismerettel rendelkezünk. Egy fiatal pár, Fred és Ina Orr vezetett bennünket

Krisztushoz. Ők külmiszióba készültek, és szívükön viselték a sorsunkat. Fred, a lelki atyánk megtérésünk után elmagyarázta: *Most, amikor megtértetek, Isten feladatot akar nektek adni. Kérjétek, hogy mutassa meg akarátát!*

Én az ország egyik legjobb rögbicsapatában játszottam. Azt el tudtam volna képzelni, hogy rögbijátékosoknak és más sportolóknak hirdessem az evangéliumot, de Isten **mégsem** ilyen látást adott. Amikor imádkoztunk az 1950-es évek elején, Isten lépésről lépésre különböző utakon apránként mutatta meg, hogy gyermekek közé küld minket, és a **kicsinyeknek** kell hirdetnünk az evangéliumot. Nem volt még egy olyan szolgálat, amelyet **kevésbé szívesen** választottam volna, **Isten** mégis így döntött. Ha ma visszanezék, természetesen elmondhatom, hogy ez volt a legjobb választás, mert a látás Istentől jött.

Fiatal keresztyének voltunk, alig néhány hónapja tértünk meg. Így megírtuk Frednek és Inának, akik éppen bibliaiskolába jártak Skóciában, hogy az Úr a gyermek-evangélizáció munkájába hívott el. A levélben néhány kérdést is feltettünk:

Mit jelent a gyermek-evangélizáció?

Hogyan kell gyermekeknek hirdetni az evangéliumot?

Hogyan kezdjük hozzá?

Nagyon tapasztalatlanok voltunk, még hitben gyermekek. Következésképpen nem volt semmi elképzelésünk arról, mit kellene tennünk. De meg kellett tanulnunk, hogy amikor Isten hív és látást ad, egyben biztosítja mindazt, ami ennek a látásnak a megvalósításához szükséges.

Aznap, amikor Fred kézhez kapta a levelet, egy CEF-misszionárius tartott előadást abban a bibliaiskolában, ahol tanultak. Ebéd közben pont Fred mellett kapott helyet. Amikor megtudta, hogy a barátom Írországból származik, elmondta neki, hogy Isten különösen is a szívére helyezte az írországi gyermekek sorsát, és nagyon szeretné, ha a CEF-munka ott is beindulna. Az iránt érdeklődött, hogy Fred nem tudna-e valakit, aki a gyermekek között hirdetné az evangéliumot. Barátom akkor megmutatta neki a levelünket.

Néhány hét múlva felkeresett bennünket, és megismertetett minket a CEF munkájával. Beszélgetés közben mindketten teljes bizonyosságot kaptunk afelől, hogy Isten minket hívott el erre. Így nyomban kijelentettük, hogy készek vagyunk Írországból megkezdeni a CEF-munkát, hogy ott is beindulhasson ez a szolgálat.

Alig néhány hónapja tértünk meg, és nagyon keveset tudtunk még a Bibliáról. Sohasem jártunk bibliaiskolába, és tanítóképző tanfolyamokon sem vettünk részt. Csak néhány igeverset és még annál is kevesebb evangéliumi éneket ismertünk. De tudtuk, hogy Isten a gyermek-evangélizáció munkájába küld, és hittük, hogy az Úr akaratát tesszük, ha elkezdjük a CEF-munkát Írországban. Tudtuk, hogy ez Isten látása, és életünk hátralevő részében a gyermekek között kell szolgálnunk Urunkat.

Végül kineveztek minket a CEF írországi igazgatóinak! Így kezdődött az a 14 boldog és áldott év, amelyekben azon fáradoztunk, hogy egész Írországban felépítsük és megerősítsük a gyermekmunkát. Isten megáldotta buzgóságunkat – annak ellenére, hogy (különösen kezdetben) sok hibát követtünk el. Ma, sok évvel később az írországi CEF a világ egyik legerősebb CEF-szolgálata.

1964-ben felkértek, hogy vállaljuk el az európai Gyermeke-Evangélizációs Közösség területi igazgatói posztját. Mi lettünk volna az első nem amerikai területi igazgatók a szervezetben. Sok tétovázás, kétségeskedés és töprengés után elfogadtuk a felkérést. Isten Igéjének (különösen a Józsué 1,12–16-nak) az olvasása közben világossá vált, hogy Isten tervében ez a következő lépés. Az írországi munkát utódainkra bíztuk; és az ő vezetésük alatt Isten gazdag áldást és növekedést adott.

Az elkövetkezendő 29 évben az Úr különösen megáldotta a CEF munkáját Európában.

- A főállású munkatársak száma 45-ről 375-re nőtt.
- Megkezdte működését és fejlődésnek indult a 3 hónapos VKT.
- A svájci Kilchzimmerben megvásároltuk és kiépítettük a szervezet székhelyét.
- Megkezdődött és fejlődésnek indult az irodalmi anyagok nyomtatása.
- Nyomdát vásároltunk.
- A CEF-munka megkezdődött és jelentős szolgálattá fejlődött Európa kommunista országaiban.
- Sok gyermek hallhatta meg az evangéliumot, és sokan tértek meg.

Istené legyen a dicsőség mindezért! Megtanultuk a leckét, hogy amikor Ő látást ad, akkor gondoskodik mindarról, ami annak a látásnak a beteljesülésé-

hez és valóra váltásához szükséges.

1993-ban úgy éreztük, hogy 66 évesen elérkezett az idő, amikor át kell adnunk az Európai CEF vezetését fiatalabb vezetőknek. Egyéves előkészítés után megtörtént a vezetőváltás. Hálásak vagyunk azért, hogy a CEF munkája Európában az új vezetés alatt tovább növekszik!

Akkoriban azért imádkoztunk, hogy Isten újra adjon nekünk látást a szolgálatunk hátralevő éveire. Abban bizonyosak voltunk, hogy minden időnket CEF-munkának szenteljük, de nem igazán tudtuk, mit kell tennünk. Isten kegyelmesen, immár harmadik alkalommal új látást adott, és megértettük, hogy szolgálatunk hátralevő éveiben a munkát segítő irodalmat kell gazdagítanunk. Egy sor olyan ingyen hozzáférhető könyvet írunk és nyomtatunk a világ minden részén dolgozó gyermekmunkásoknak, amelyek segítik őket életük és szolgálatuk különböző területein.

Isten kegyelmesen megáldotta az új szolgálatot, kirendelte az anyagiakat, és sok más módon is segített bennünket. A világ mintegy 110 országába küldjük szét a könyveket. A visszajelzések, elismerő levelek biztatást és bátorítást jelentenek.

Csodálatos tudni, hogy sok olyan országban szolgálhatunk keresztyéneket és gyermekeket, ahol még soha nem jártunk, és már nem is fogunk. Egy nepáli gyermekmunkás például már lefordította első két könyvünket, és az egész országban eljuttatja azoknak, akik gyermekekkel foglalkoznak. Azt tervezi, hogy az összes könyvünket kinyomtatja.

Isten látást akar adni

Nagyon hálásak vagyunk, amiért Isten nem hagy magunkra, és továbbra is meg akarja mutatni az Ő útját és vezetését. Látást akar nekünk adni a szolgálatunkra. Azt akarja, hogy meglássuk, mit kell **tennünk** a három másik látás ismeretében.

- Mit kell tennünk, hogy Istent dicsőítsük?
- Mit kell tennünk, hogy kielégítsük a gyermekek szükségéit?
- Mit kell tennünk, Jézus Krisztus evangéliumát erővel hirdessék a gyermekeknek?

Kedves Olvasónk, ne élj céltalanul! Ne járj lesütött szemmel! Kutasd,

hogy Isten mit vár tőled! Ha Ő látást ad neked, akkor minden megváltozik. Célt és tervet kapsz, amellyel foglalkozhatsz, és amely igazi beteljesedést ígér.

Ha Isten látást adott neked, akkor soha ne fordíts háttal Neki, nehogy elveszítsd a látást! David McQuilken, kedves barátom és CEF munkatársam jó pár éve már az Úrhoz költözött. 1964-ben, amikor mi lettünk az európai területi igazgatók, ő és a felesége lettek az írországi CEF-igazgatók, és 30 éven át vezették a munkát Írországból. Halála előtt ezt üzenté minden CEF-munkatársának és írországi utódainak: *„Bármilyen történjék is, soha ne veszítsetek el a látásotokat!”* Remélem, mi sohasem veszítjük el. Nagy tragédia lenne nekünk és a gyermekeknek is!

Imádkozzunk!

Mennyei Atyám, kérlek, nyisd meg a szememet, és segíts meglátnom akaratodat, hogy mit és hol kell tennem. Segítség, hogy meg is tegyem, amit tennem kell!

Ez a következő fejezet témája.

6. fejezet: Felkészülni, vigyázz, kész, RAJT!

Nagyon fontos, hogy legyen LÁTÁSUNK...

- ▶ Istenről és az Ő korlátlan hatalmáról,
- ▶ a gyermekekről és lelki szükségégeikről,
- ▶ az evangéliumról és annak erejéről,
- ▶ önmagunkról és feladatunkról.

Isten engedelmességet vár

Az első lépés a látás, de ez még csak a kezdet. Azt is meg kell tudnunk, hogy Isten milyen munkában és hol akar látni.

A LÁTÁST KEZDEMÉNYEZÉSNEK kell követnie. Nem lehet egyszerűen csak üldögnünk, gondolkodnunk, álmodoznunk, terveket szövögetnünk, hanem tennünk kell valamit, neki kell fogunk.

A szótár meghatározása szerint a „kezdemenyezés egy bizonyos mértékű kockázattal járó, előre irányuló lépés”. Olyan cselekvést és mozgást jelent, amely némi aggódással jár együtt, hiszen az ismeretlenbe indulunk, az Istentől kapott látásnak igyekszünk engedelmeskedni.

Pál engedelmissége a mennyei látás iránt

Az Apostolok cselekedetei 26,17-ben az Úr Jézus Krisztus így szól Pálhoz a damaszkuszi úton: „Megoltalmazlak e néptől és a pogányoktól, akikhez küldelek.” Ekkor mutatta meg Pálnak, mit kell tennie. Látta, mi a feladata. A pogányokhoz kell mennie. Isten evangélistája lesz azok között a tömegek között, akik nem tartoznak a zsidó néphez. EZT a látást kapta.

De hogyan fogadta? Az Apostolok cselekedetei 26,19–20-ban olvashatjuk: „Ezért, Agrippa király, **nem voltam engedetlen a mennyei látás iránt, hanem először Damaszkuszban és Jeruzsálemben, majd Júdea lakóinak és a pogányoknak hirdettem, hogy térjenek meg, forduljanak az Istenhez, és éljenek a megtéréshez méltóan.**”

Engedelmeskedett Isten szavának; válaszul a látásra cselekedett és elindult. Ez a KEZDEMÉNYEZÉS. A szívében egészen biztosan megmaradt az aggodalom és a szorongás. Mi történik majd? Hallgatnak-e majd rám? Mit szólnak majd a zsidók? Mindennek ellenére VÁLLALTA a küldetést.

Vannak, akik, bár kaptak látást, nem indulnak el. Ezeket a keresztyéneket nem nevezhetjük misszionáriusoknak. A látásnak mindig kezdeményezéshez kell vezetnie.

Két lábunk van, és járás közben hol az egyiket, hol a másikat rakjuk előre, így tudunk haladni előre. A keresztyén szolgálatban a látás, amikor Isten megmutatja, mit vár tőlünk, csak az egyik „láb”. De ha a látás után nem **teszünk** semmit, olyanok vagyunk, mint az az ember, aki egy lábon egy helyben ugrál. Nem jutunk előbbre, és nem teszünk semmit. A látást a kezdeményezésnek kell követnie, tehát a kezdeményezés a szolgálatban a másik „láb”. Az előrehaladáshoz mindkét „láb” nélkülözhetetlen.

Két veszély leselkedik ránk. Először, vannak, akik a szívük mélyén tudják, mit akar tőlük Isten, mégsem tesznek egy lépést sem. Van látásuk, de félnek kezdeményezni. Másodszor, vannak, akik mindenfajta látás vagy Istentől kapott gondolat nélkül kezdeményeznek. A saját elgondolásuk szerint készítenek terveket, majd cselekszenek is, azután csodálkoznak, miért nem valósulnak meg a terveik, vagy miért nem kapják meg a szükséges anyagi eszközöket.

LÁTÁS – KEZDEMÉNYEZÉS – LÁTÁS – KEZDEMÉNYEZÉS.
Így fejlődünk mi is, és így halad előre Isten munkája is.

Hogyan jutunk el a látástól a kezdeményezésig?

Ábrahám az 1Mózes 12,1-ben látást vagy utasítást kapott Istentől arra nézve, hogy mit kell tennie és hová kell mennie. A negyedik versben „*Abrám elment, ahogyan azt az Úr mondta neki.*”

Ábrahám látásából kezdeményezés lett.

A 2Mózes 3,10-ben Isten Mózesnek adott látást: „*Most azért menj! Elküldelek a fáraóhoz, vezesd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból!*” Mózes a sok kezdeti kifogás után visszatért Egyiptom földjére (2Móz 4,20).

Mózes látásából kezdeményezés lett.

Amikor Nehémiás Jeruzsálem városáért, a város falaiért és lakosaiért imádkozott, Isten a szívére helyezte (Neh 1,11), hogy ő menjen el, és ő építse fel a falat. Nehémiás nagyon félt ettől a lépéstől, különösen a királyi udvarban betöltött pozíciója miatt. Amiatt is aggodalmaskodott, hogy mi lesz, ha igent mond Istennek. De Isten megnyitotta az ajtót, Úrrá lett a nehézségeken, és Nehémiás elindulhatott Jeruzsálembé (Neh 2,11).

Nehémiás látásából kezdeményezés lett.

Amikor Pál az Ázsiában (ApCsel 16,6) és Bitíniában (ApCsel 16,7) bezárult ajtókon tűnődött, Isten látást adott neki egy férfi által: „jőjj át Macedóniába, légy segítségünkre!” (ApCsel 16,9). Az apostol bizonyára sok mentséget találhatott volna, hogy miért nem megy oda. Ám ő engedelmeskedett a látásnak.

„A látás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük: oda hívott **minket az Isten**, hogy hirdessük nekik az evangéliumot” (ApCsel 16,10).

Hogyan engedelmeskedett az Istentől kapott látásnak?

- **Azonnal.** Egy pillanatig sem habozott. Nem érkezett meg azonnal, de azonnal elindult, és ez az, ami számít. Gyakran az első lépés a legnehezebb.
- **Tudatta másokkal.** Ő kapta a látást, de úgy tudta azt megosztani a munkatársaival, hogy mindannyian elmentek. Ő kapta a látást, de *mi* mentünk.
- **Fontosnak tartotta.** Pál engedelmessége nyomán jött az evangélium Európába. Isten tudta, hogy Európa (és nem Ázsia) lesz a világ evangélizálásának a kulcsa, és hogy egykor itt indul majd el a reformáció, a sok modern kori missziós mozgalom és a tömeges kivándorlás Észak-Amerikába. Azt is látta Isten, hogy Észak-Amerika lesz majd a bölcsője a legtöbb ma ismert missziós tevékenységnek.

Pál látásából kezdeményezés lett.

Sem a négy említett példában, sem sok más esetben nem volt könnyű engedelmeskedni a mennyei látásnak. Mindannyian ismerték, ill. sejtették azokat a nehézségeket, amelyekkel szembesülhetnek majd, ha engedelmeskednek. De minden nehézségük és szorongásuk ellenére engedelmesek voltak a „mennyei látás iránt”, és kezdeményeztek.

Nem volt könnyű Ábrahámnak **elhagynia** Úr városát, Mózesnek annyi megbízhatatlan embert **vezetnie**, Nehémiásnak életében először egy építkezést **írányítania**, Pálnak egy teljesen ismeretlen kontinensen egy teljesen új feladatba **befogynia**, MÉGIS MEGTETTÉK.

Az egyháztörténetben ugyanezt a két lépést láthatjuk minden nagy keresztvén életében.

- William Carey látást kapott India nyomorúságáról – és kezdeményezett.
- Hudson Taylor látást kapott a kínai tömegekről – és kezdeményezett.
- Amy Carmichael látást kapott az indiai gyermekekről – és kezdeményezett.
- Jim Elliot látást kapott az auka indiánokról – és kezdeményezett.
- Dr. Barnardo látást kapott a nyomorban élő londoniakról – és kezdeményezett.
- Patrick látást kapott Írország lelki nyomorúságáról – és kezdeményezett.
- Müller György látást kapott Délnyugat-Anglia árváiról – és kezdeményezett.
- Andrew testvér látást kapott arról, hogy milyen nagy szükség van Európa keleti felében a Bibliára – és kezdeményezett.
- David Brainerd látást kapott az amerikai indiánokról – és kezdeményezett.
- Fred és Ina Orr látást kapott az Amazonas mentén élő emberek lelki inségéről – és kezdeményeztek.

A sort a végtelenségig folytathatnánk.

J. Irvin Overholtzer, aki az 1920-as évek elején lelkipásztorként szolgált Kaliforniában, látást kapott Istentől arról, hogy

- a gyermekeknek is Jézus Krisztusra van szükségük;
- a gyermekek is megtérhetnek;
- tennie kell valamit, hogy a gyermekek is meghallják az evangéliumot.

Késlekedett a válasszal. A feladat teljesen lehetetlennek látszott. A látás azonban Istentől jött. Egyértelmű volt, hogy Isten ezt kívánja Jesse Overholtzertől. Ezért végül otthagya lelkipásztori állását, és gyermekeknek kezdte hirdetni az evangéliumot. A látásból kezdeményezés lett. Amikor engedelmeskedett a látásnak, és megosztotta azt másokkal is, Isten olyan emberekkel hozta kapcsolatba, akik megkapták ugyanazt a látást. Végül megalakult

a Gyermek-Evangélizációs Közösség (CEF), amely ma a legnagyobb, világméretű gyermekmissziós szervezet. A könyv megírásának idején már világszerte csaknem 2000 főállású munkatárs dolgozott 130 országban, akik több mint 2 millió gyermeknek hirdették évente az evangéliumot, akik közül a legtöbben még sohasem hallottak Jézusról.

Mindez egyetlen emberrel kezdődött, akinek Isten látást adott, és aki kész volt kezdeményezni, és a látást másokkal is megosztani.

Minden keresztyénnek engedelmeskednie kell a mennyei látásnak

De mi a helyzet veled, kedves Olvasó? Tudod-e, mi Isten terve veled? Kaptál-e már látást Tőle? Kész vagy-e kezdeményezni? Tudom, hogy szorongás tölt el. Ne feledd, a kezdeményezés egyetlen lépés előre, ami persze kockázatot is rejt magában. De ne legyél engedetlen a mennyei látás iránt! Lépned kell! Kezdeményezned kell! Sohasem tudhatod, mi lesz a vége. Pál sem tudta, amikor igent mondott az isteni látásra az Apostolok cselekedetei 16,10-ben, hogy egy egész világrész, sőt később az egész világ megnyílik majd az evangélium előtt.

Úgy érezhetnénk, hogy az eddig elmondottak csak a misszionáriusokra és a főállású gyülekezeti munkásokra vonatkoznak. Pedig ez nem így van. **Min-**den keresztyénnek szüksége van látásra, hogy megértse, mit vár tőle Isten, mert mindnyájunkat szolgálatra szabadított meg. Minden keresztyénnek, aki tudja, mit vár tőle Isten, engedelmeskednie kell a mennyei látásnak. Talán vasárnapi iskolában, vagy Örömhír Klubban tanítunk, bizonyosságot teszünk a munkatársainknak, traktátusokat osztogatunk, felelős tisztséget vállalunk a gyülekezetben, több időt töltünk imádságban, vagy nagylelkűbben adakozunk az Úr munkájára. Minden keresztyénnek szüksége van azonban látásra, és ennek a látásnak az alapján kell cselekednie.

Két személyes példa

Mint mindig, most sem szívesen említek személyes példát. Hasznosnak tartom azonban, ha látjuk, hogyan ad Isten nekünk, nagyon egyszerű, hétköznapi embereknek látást és erőt a kezdeményezéshez. Két példát szeretnék hozni, amelyek sokban különböznek egymástól, mégis hasonlóak az ismert alapelvek vonatkozásában.

Feleségemmel, Sadie-vel 1964 augusztusában lettünk a CEF európai igazgatói, és nagy szorongással néztünk a munka elé. Megfélemlített a nagy felelősség, és nyugtalansággal töltött el, ha a jövőre gondoltunk. Mi voltunk az „új fiúk a téren”, akiket 45 tapasztalt és viharezzett misszionárius vezetőjévé neveztek ki. De tudtuk, hogy Isten akaratát tesszük.

Mint európai igazgatók, úgy éreztük, központot kell alapítanunk. A tervet Isten vezetésének és Tőle kapott látásnak tekintettük. De nem tudtuk, hogyan és hol. Mégis elhatároztuk, hogy lépünk, és teszünk valamit az ügy érdekében. Európa térképén megnéztük, hol lehetne az a központi hely, ahonnan a szolgáltatást elkezdhetnénk. Úgy gondoltuk, Svájc az ideális helyszín. Oda költöztünk és lakást béreltünk. A lakás egyik hálószobája lett az első európai CEF-Központ! Természetesen tudtuk, hogy ez csak ideiglenes megoldás, és az Istentől kapott látás szerint olyan helyet kell találnunk, amely alkalmas a munkára, és ahonnan majd tovább növekedhet a szolgáltatás. Irodákra volt szükségünk, nyomdára az irodalmi anyagok nyomtatásához, és megfelelő helyre a háromhónapos VKT számára, amelyet évente kétszer tartottunk.

Ez a látás már három éve foglalkoztatott minket. Mindenhol érdeklődtünk: Ausztriában, Franciaországban, Németországban és a Csatorna-szigeteken. Miután 14 különböző épületet (kastélyokat, kúriákat, szállodákat) tekintettünk meg, az ideális ingatlant Svájcban fedeztük fel. A központ 900 méter magasan, a Jura-hegységben, Svájc északnyugati részén található, és 5 épületet, illetve több mint 60 szobát foglalt magában. A főépület több mint 400 éves. A helyet Kilchzimmernek hívták.

Amikor feleségemmel és titkárnőnkkel megtekintettük, azonnal tudtuk: EZ AZ a hely, amelyet Isten a központnak szán.

Sok probléma várt még ránk, és nekem talán életem legfélelmetesebb időszak volt.

- Honnan szerezzük meg a vásárláshoz szükséges 150 000 dollárt, amikor olyan kevés pénzünk van?
- Honnan szerezzünk további 1,5 millió dollárt, ami később kell majd ahhoz, hogy központunk valóban Istent dicsőíthesse?
- Hogyan újítsuk fel és hogyan korszerűsítsük ezeket a nagyon elhanyagolt állapotban lévő épületeket?
- Ki végezze a felújítási és korszerűsítési munkákat (amelyek végül 8 évig tartottak)?

- Kitől kell beszereznünk a hivatalos engedélyt egy olyan alapítvány létrehozásához, amely majd rendelkezhet az ingatlannal?
- Hogyan találjuk majd meg a központ működéséhez szükséges személyzetet?

A válaszok talán megjelennek majd a későbbi könyveimben. Most csak annyit szeretnék mondani, hogy Isten minden kérdésre megadta a választ, és megoldást talált minden problémára. A látásból valóság lett. Isten kirendelte a szükséges munkaerőt az építkezéshez és a felújításhoz, a személyzetet a központ folyamatos működtetéséhez és a szükséges anyagiakat is. Sohasem folytunk kölcsönhöz, és nem is vertük magunkat adósságba. Csodálatos volt látni, hogyan munkálkodott Isten, és hogyan rendezett el mindent. Azt hiszem, mindig ez történik, amikor Isten látást ad. Az Úr Magára vállalja a látás valóra váltását is, ezért mindent nyugodtan rábízhatunk. Akkor azonban, amikor Isten látást ad, elvárja tőlünk, hogy kezdeményezzünk, lépünk és cselekedjünk. Talán bizonytalanság fog el. Emlékszem, milyen nagy szorongással kezdtük el Kilchzimmer kiépítését. De AZ ÚRNAK MINDENRE VAN HATALMA.

A második példát korábbi éveimből vettem, amikor még egyszerre voltam középiskolai tanár és az írországi CEF igazgatója. Ez a példa is azt szemlélteti, hogy nem kell ahhoz misszionáriusnak vagy főállású munkatársnak lennünk, hogy látást kapjunk az Úrtól és engedelmeskedjünk a mennyei látásnak.

Mindennap tömegközlekedési eszközön utaztam abba az iskolába, ahol tanítottam. Egyszer, amikor kinéztem a busz ablakán, egy cigánytábor fedeztem fel az út szélén. Isten abban a pillanatban a szívemre helyezte a tábor gyermekeit. Hiszem, hogy ez LÁTÁS volt. A szívem mélyén tudtam, Isten abba a táborba küld, hogy azoknak a gyermekeknek is hirdessem az evangéliumot. Magamban mégis nemet mondtam. Engedetlen voltam a mennyei látás iránt. Nem nyíltan mondtam nemet Istennek, hanem kifogásokat és kibúvókat találtam, hogy én, a köztisztelőnek örvendő középiskolai tanár miért nem mehetek a cigánytáborba egy csomó koszos gyerek közé, ahol esetleg szembe kell néznom a vezetők elutasításával és ellenérzéseivel. Valójában azonban bármennyire udvarias és tárgyilagos voltam, Istennek és a mennyei látásnak mondtam nemet.

Amikor reggelente elhaladtam a tábor előtt, Isten mintha újra és újra szólt volna hozzám. A buszon megpróbáltam a másik oldalra ülni. Beletemetkeztem a reggeli lapba. De semmi sem segített. Egyre rosszabbul és egyre szerencsétlenebbnek éreztem magamat, mert tudtam, hogy engedetlen vagyok Isten iránt.

Egy reggel már olyan súlyos teherként nehezedett rám az egész helyzet, hogy igent mondtam Istennek, majd azt terveztem, hogy délután elmegyek a táborba. Végre elhatároztam, hogy KEZDEMÉNYEZEK: lépek, még ha bizonyos kockázattal jár is. Nagy szorongással tettem. Nem tudtam, mi történik majd. Vittem magammal néhány ruhát és egy kis ennivalót, mert úgy gondoltam, ez majd megnyitja a tábor kapuit. Először a tábor vezetőjéhez mentem, átadtam neki a ruhákat és az ételt, elmondtam, ki vagyok, és hogy az Úr Jézusról szeretnék beszélni a gyermekeknek. Azon nyomban összehívta a gyermekeket, leültette és felszólította őket, hogy figyeljenek rám. Micsoda öröm volt elmondani az evangéliumot azoknak a gyermekeknek, és micsoda boldogságot éreztem, amiért végül mégis csak engedelmeskedtem a mennyei látásnak, amely most valósággá vált.

Másnap nem ültem át a buszban a másik oldalra, és újságot sem olvastam. Először vártam örömteli szívvel, hogy újra megpillantsam a tábort. De amikor reménykedve nézelődtem, azt kellett látnom, hogy a tábor eltűnt. Előző este mindannyian továbbálltak, hiszen a cigányok gyakran vándorolnak az ország egyik végéből a másikba. Mennyire hálás voltam, hogy engedelmeskedtem az isteni látásnak! Bár nem tudtam róla, az volt az utolsó lehetőségem!

Hónapokkal később az ország egy másik részén több cigánygyerek sereglett körém. Felismertek, és beszélgetés közben elmondták, emlékeznek még, hogy „a drága Úr Jézus meghalt értük a kereszten.”

Milyen jó dolog engedelmeskedni az isteni látásnak és kezdeményezni!

„Többet ér az engedelmesség az áldozatnál” (1Sám 15,22).

Adott-e Isten neked látást, kedves Olvasóm? Megmutatott-e neked valamit, amit meg kell tenned? Ne temesd el magadban, hanem legyen mindig a szemed előtt! Tedd meg az első lépést! Ez erőt ad még akkor is, ha nehézségek támadnak.

Nem akarsz-e még ma engedelmeskedni, mint Pál, aki elmondhatta: „*nem voltam engedetlen a mennyei látás iránt?*” (ApCsel 26,19). Ha engedelmeskedsz, Isten megáld, megsegít és meg is jutalmaz az engedelmességedért.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyám, szeretnék engedelmeskedni Neked, és meg akarom tenni, amit vársz tőlem. De félek és kételkedem. Kérlek, adj erőt és segíts, hogy engedelmeskedni tudjak a Tőled kapott látásnak!

7. fejezet: Hol követték el a hibát?

Isten látást adott Ábrahámnak arról a földről, amelyet el kellett foglalnia – és Ábrahám kezdeményezett.

Isten látást adott Mózesnek egy népről, amelyet meg kellett szabadítania – és Mózes kezdeményezett.

Isten látást adott Nehémiásnak a falakról, amelyeket fel kellett építenie – és Nehémiás kezdeményezett.

Isten látást adott Pálnak (az ApCsel 16-ban) egy kontinensről, ahová el kellett vinni az evangéliumot – és Pál kezdeményezett.

A következő lépés

Mi lett a kezdeményezés következménye? Mi történt azután?

Azt gondolhatjuk, hogy nyilvánvaló SIKER. Attól fogva a dolgok egészen biztosan a legnagyobb rendben mentek. Hiszen ha egyszer engedelmeskedtek Istennek, utána már csak az áldások következhetnek.

De vajon tényleg így történt?

Ábrahám megérkezett az ígért földjére, és mivel kellett szembenéznie? ÉHÍNSÉGGEL (1Móz 12,10); egyáltalán nem volt mit enniük.

Mózes elment Egyiptomba, hogy kivezesse Izráel fiait a szolgaság földjéről, és hamarosan éles KRITIKA érte a vezetők részéről (2Móz 5,21), aztán már a nép sem hallgatott rá (2Móz 6,9). Később még súlyosabb gondok jelentkeztek.

Nehémiás közvetlenül Jeruzsálembe érkezése után ELLENÁLLÁSBA ütközött (Neh 2,10.19).

Pál azért ment Macedóniába, hogy segítsen és hirdesse az evangéliumot, ám nem sok időt töltött az új földrészen, és máris egy BÖRTÖNBEN találta magát vérző sebekkel (ApCsel 16,23–24).

A kezdeményezés után minden esetben – és a Bibliában még sok más helyen, sőt az egyház történetében is – nehézségek jöttek. A kezdeményezők hamarosan a VÖLGYBEN találták magukat. Mindannyian tudjuk, mi a völgy. A szótár így határozza meg: *alacsony, hegyekkel körülvett terület, mélyedés.*

Azoknak az embereknek, akiknek az életét és szolgálatát vizsgáljuk most, három megtapasztalásban volt részük.

LÁTÁS → KEZDEMÉNYEZÉS → VÖLGY

Pál völgybe kerül

Ugyanez figyelhető meg az Apostolok cselekedetei 26-ban, amikor Pál elhívásáról olvasunk.

A 16–18. versben Pál látást kap Istentől.

A 19–20. versben Pál kezdeményez: engedelmeskedik a mennyei látásnak.

A 21. versben Pál a következményekkel szembesül:

„Ézért fogtak el engem a zsidók a templomban, és ezért akartak kivégezni.”

Micsoda fogadtatás! Micsoda megrázkódtatás! Micsoda völgy!

Isten sok szolgája kerül völgybe

Az egyház történetében és a misszióban is ugyanez az alapelv figyelhető meg Isten sok szolgájának az életében. Az Istentől kapott látás iránti engedelmességüket gyakran követték csalódások, nehézségek, gondok.

Rád is ez vár, kedves Olvasóm. Gyakran azt képzeljük (és ez nem hiba), hogy amikor Isten megmutatja, mit tegyünk, és mi engedelmeskedünk, akkor sikerek és áldások jönnek: jó egészség, anyagi gondtalanság és lelki növekedés minden téren. Gyakran azonban épp az ellenkezője történik. Sőt, mintha éppen akkor kezdődnének a problémák. Még az is előfordulhat, hogy miután engedelmeskedtünk, a nehézségeink megsokszorozódnak.

Talán éppen völgyben vagy? Ha nem, szinte biztosra veheted, hogy belekerülsz – különösen ha Istentől kapott látásod alapján kezdeményeztél. **EZ** a valóság, amelyet sokan tanúsíthatunk, és amelyre mindannyiunknak fel kell készülnünk.

Mi a völgy?

A völgy lehet egy olyan helyzet, amelyben a következőket tapasztalhatjuk: csüggedés, nehézség, kudarc, depresszió, sötétség, megosztottság, kétségbeesés, szorongás, veszekedés, kétség, sőt ördögi vagy démoni ellenállás. De jöhetnek anyagi gondok, kritikák, félreértések, betegségek és látszólagos sikertelenségek.

Hogyan kerülünk völgybe?

- Mi is völgybe juttathatjuk magunkat
 - ✓ engedetlenséggel,
 - ✓ bukással, bűnökkel,
 - ✓ a csendesség elhanyagolásával,
 - ✓ elkövetett hibákkal, rossz helyen mondott szavakkal,
 - ✓ aggodalmaskodással, stresszel, túlfeszített munkával,
 - ✓ azzal, hogy tökéletesek próbálunk lenni, és olyan dolgokat csinálunk, amiket nem tudunk és nem is kellene elvégeznünk,
 - ✓ azzal, hogy emberekre és problémákra összpontosítunk,
 - ✓ azzal, hogy rosszul reagálunk mások viselkedésére vagy a körülményeinkre.

Ez történt Simon Péterrel is. Amikor megtagadta az Urat, völgybe jutatta saját magát (Mt 26,69–75).

- Emberek is völgybe juttathatnak minket
 - ✓ kritikával,
 - ✓ ellenségeskedéssel,
 - ✓ azzal, hogy csalódást okoznak nekünk, mert cserbenhagynak,
 - ✓ azzal, hogy félreértének,
 - ✓ azzal, hogy ellenállnak az evangéliumnak.

Ez történt Mózesrel (kritikával találta magát szemben), Nehémiással (ellenállásba ütközött) és Pállal is (megtámadták).

Ugyanakkor észre kell vennünk, hogy nem annyira az emberek cselekedetei juttatnak minket völgybe, hanem inkább az, ahogyan mi fogadjuk azt, amit ők tesznek. Ha megfelelően reagálunk, el is kerülhetjük a völgyet.

- Bizonyos körülmények is völgybe juttathatnak, mint például
 - ✓ anyagi gondok,
 - ✓ betegségek,

- ✓ munkanélküliség,
- ✓ szeretteink halála.

Ez történt Ábrahámmal, amikor éhínség fogadta az ígélet földjén.

Ezeket nem mi irányítjuk, de valódi nehézségeket jelenthetnek. Ugyanakkor a probléma fő oka a körülményekre adott válaszuk, és végül ez juttathat völgybe.

- A szolgálatunk is völgybe juttathat minket, ha
 - ✓ nem mennek jól a dolgok,
 - ✓ nem látunk eredményeket,
 - ✓ nincs elég munkás,
 - ✓ munkatársaink csalódást okoznak, cserbenhagynak,
 - ✓ nincs egyetértés és egység,
 - ✓ ha azok, akik befogadták Krisztust, nem növekednek úgy, ahogyan szeretnénk.

Pál talán ekkor került a legmélyebb völgybe. Miután a 2Korinthus 11,23–27-ben felsorolja azokat a nehézségeket és gondokat, amelyekkel szembe kellett néznie (és amelyek mindegyike megdöbbsent minket és nyomasztóan hangzik a mi fülünknek), azzal fejezi be a 28. versben, ami neki a legnagyobb terhet jelenti: rettenetesen aggódik a gyülekezetekért. A legtöbb szomorúságot a korinthusi gyülekezet erkölcsi kilengései és a galáciabeli gyülekezetek hitelvi megingásai okozták neki.

Mégsem maguk a problémák az elsődleges okai annak, ha völgybe kerülünk, hanem az, ahogyan a problémákhoz viszonyulunk.

Azt is be kell látnunk, hogy vannak olyan időszakok, amikor az Úr próbál meg minket és a hitünket. Ebből a célból vagy Ő Maga visz minket nehéz helyzetekbe, vagy megengedi azokat. Ez még akkor is megtörténhet, amikor az engedelmség ösvényén járunk, mert az Úr arra használja a próbákat és nehézségeket, hogy lelki növekedést adjon, és lelki nagykorúságra juttasson.

Az Úr Jézus a Máté 14,22-ben például azt parancsolta tanítványainak, hogy szálljanak hajóba és menjenek át a Genezáreti-tó túlsó partjára. A tanítványok nemsokára nagy viharba kerültek és nagyon féltek. Ám a vihar, az

a látvány, amint az Úr Jézus a vízen jár és lecsendesíti a tengert, a tanítványokat megerősítette hitükben, és egyre inkább megértették, hogy az Úr Jézus valóban Isten Fia. Az Úr Jézus a vihar völgy-élményét használta fel arra, hogy tisztább látást adjon nekik Önmagáról.

Ez nemcsak elmélet, hanem VALÓBAN ÍGY VAN. A völgyet megtapasztaltuk már mindannyian, akik az Urat szolgáljuk, akár főállásban, akár önkéntesként. Gyakran találjuk mély, sötét völgyben magunkat, ezért a következő fontos kérdésre is meg kell keresnünk a választ:

MIT TEGYÜNK A VÖLGYBEN?

Ez lesz következő fejezetünk témája.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyám, Te tudod, hogy most völgyben vagyok. Nem akarok itt maradni. Kérlek, segíts! Mutasd meg, mit kell tennem, és adj erőt, hogy meg is tudjam tenni! Ámen.

8. fejezet: Segítség! Völgyben vagyok!

Mielőtt megnéznénk, mit kell tennünk, amikor valami miatt völgybe kerültünk, látnunk kell, hogy mit **nem szabad** tennünk.

Amit a völgyben nem szabad tennünk

Amikor völgybe kerülünk, igyekezzünk az alábbi három kísértést elkerülni.

- Megkísérthet bennünket a gondolat, hogy mindent **feladjunk** a nehézség miatt, és más irányba induljunk, mint amerre Isten előzőleg vezetett. Ez gyakran megtörténik. A fű mindig zöldebb a kerítés túloldalán (amíg oda nem érünk). Úgy érezzük, máshol több elismerést kapunk majd. Hiába próbálunk meg elfutni a probléma elől, rá fogunk jönni, hogy az még mindig megvan, sőt, jöhetnek újabb nehézségek is.

Ez nem megoldás.

- Megkísérthet bennünket a gondolat is, hogy **elfogadjunk** egy vonzó ajánlatot vagy olyan felkérést, ahol több jövedelmünk, kevesebb nehézségünk (vagy legalábbis azt gondoljuk), esetleg több hatalmunk (!) lenne. Általában egy pillanatig sem mérlegelnék egy ilyen ajánlatot, ám a völgyben gyakran megzavarja valami az ítélőképességünket.

Egyszer felkértem egy fiatalembert, hogy hagyja ott világi foglalkozását, és vállalja el főállásban egy városban a CEF igazgatói tisztét. Elfogadta a felkérést, majd azt kérdezte tőlem, milyen tanácsot tudnék neki adni, ami segítségére lehet új szolgálatában.

Ezt tanácsoltam neki:

– Ha Isten hívott el erre a szolgálatra és erre a tisztségre, akkor ne add fel, bármi történjék is. Ne hagyj ott semmilyen okból!

Elmondtam neki, mi történhet. Vagy elcsügged, és ott akarja hagyni a munkát, vagy olyan jól megy neki, hogy valaki olyan szolgálatot ajánl majd, amely nagyobb hatalommal és tekintéllyel jár.

– Ne lépj egyik irányba sem !– tanácsoltam. – Maradj azon a helyen, ahová Isten állított, hacsak nem vagy teljesen bizonyos abban, hogy az Úr küld máshová!

Sajnos, nem fogadta meg a tanácsomat. Felkérték, hogy hagyja ott a szolgálatát egy nagyobb tekintéllyel és hatalommal járó megbízatás kedvéért. Elfogadta a felkérést. Ma már nem főállású keresztyén munkás.

- A harmadik lehetőség az, hogy **ott maradunk**, ahol vagyunk, de **egyre lehangoltabban** és kedvetlenebbül, egyre kritikusabban és keserűbben végezzük a munkánkat.

Ezt a három magatartást tehát jobb elkerülni.

De akkor mit tegyünk? Úgy hiszem, három helyes bibliai válasz létezik a völgy-élményre.

Emlékezzünk Isten elhívására!

NE FELEDKEZZÜNK MEG ISTEN ELHÍVÁSÁRÓL! Amikor völgyben vagyunk, emlékezzünk vissza arra a látásra, amelyet Istentől kaptunk! Ő hívott el a szolgálatra? A Tőle kapott látás miatt vállaltuk? Akkor nem szabad abbahagynunk; sosem szabad lemondanunk róla.

Láttuk, hogy Pál engedelmes volt a mennyei látás iránt (ApCsel 26,19) és kezdeményezett, lépett, vállalta a pogányok közötti szolgálatot (ApCsel 26,20). Azt is láttuk, hogy a zsidók emiatt megpróbálták megölni (ApCsel 26,21). Igazán mély völgybe került. Mit tett az apostol? Az Apostolok cselekedetei 26,22 szerint továbbra is bizonyosságot tett a pogányok között. Nem hagyta abba. Nem adta fel, mert emlékezett a látásra, Isten elhívására. Azért volt képes kitartani, mert Isten megadta neki a szükséges segítséget.

„De mivel az Isten mind e mai napig megsegített, itt állok, és bizonyosságot teszek kicsinyeknek és nagyoknak, és semmit sem mondok azon kívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek” (ApCsel 26,22).

Gyakran meglepődöm azon, némelyik keresztyén milyen hamar otthagyja azt a szolgálatot, amelyet sok mérlegelés, megfontolás és imádkozás után vállalt el. Amikor jönnek a nehézségek, könnyen le vesszük a tekintetünket arról a látásról, amelyet Isten mutatott, és arról az elhívásról, amelyet Istentől kaptunk. Elbátortalanodunk, elkeseredünk, megkísért a gondolat, hogy elfussunk az előttünk tornyosuló problémák elől, és mindent feladjunk.

Ahogy már említettem, létezik még egy ettől eléggé eltérő helyzet is. A munka jól halad, és a többiek is meg vannak elégedve a látottakkal. Ekkor felkérést kapunk, hogy hagyjuk ott a szolgálatunkat, és vállaljunk egy másik, több

tekintéllyel, nagyobb hatalommal járó szolgálatot, amely talán nagyobb biztonságot és anyagi előnyöket kínál. Mi a szívünk mélyén tudjuk, hogy ez nem szerepel abban a tervben, amelyre Isten elhívott bennünket. De hatalmas a kísértés.

Mindkét helyzetben emlékeznünk kell az Istentől kapott látásra, és folytatnunk kell azt, amire elhívott bennünket.

Én személyesen is tapasztaltam már mind a két helyzetet.

Volt egy olyan időszak a szolgálatomban, amikor nagyon mély völgyön mentem keresztül. Az alatt a 47 év alatt, amíg a CEF-fel dolgoztam, ez volt az egyetlen olyan eset, amikor valami teljesen a kedvemet szegte, és ez csaknem oda vezetett, hogy abbahagyjam a szolgálatot.

Európában a CEF munkáját egy általam biblikusnak és helyesnek tartott irányvonal mentén vezettem. Voltak azonban néhányan, akik nem értettek velem egyet. Döntéseik, ellenállásuk annyira elkedvetlenítettek engem, hogy úgy döntöttem, lemondok az európai CEF igazgatójának a tisztéről. Egy délután az irodámban megírtam a lemondásomat. A rossz időjárás miatt sötét volt odakint, és sötét volt a szívemben is, mert már nem az Úrra szegeztem a tekintetemet.

De Isten kegyelme közbeavatkozott. Az iroda csendjében Magához vont, és emlékeztetett arra, hogy Ő, az Isten hívja el az embereket a szolgálatára (1Thessz 5,24; Jn 20,21). Éppen ezért helytelen, sőt bűnös dolog lenne, ha elhagynám azt a munkát, amelyre Ő hívott el. Mintha arra emlékeztetett volna, hogy nem embereknek, vagy bármely szervezetnek, hanem **Neki** és a **látásnak** tartozom felelősséggel.

Ekkor kisütött a nap odakint, és kisütött a szívemben is. Elmondtam Istennek, hogy sajnálom a megingásomat, mert majdnem engedetlenné váltam elhívásom iránt. Ezért természetesen nem mondok le.

Nem sokkal ezután Isten csodálatosan megoldotta a problémákat.

Ez volt az egyetlen pont, amikor fel akartam adni, és nagyon boldog vagyok, hogy Isten emlékeztetett az Ő elhívására.

Ha ott vagyunk, ahová Isten állított, mindenképpen **FOLYTASSUK** a munkát! Semmiképpen ne hagyjuk abba, még ha elcsüggedünk is, és **NE ADJUK FEL!**

Ugyanez érvényes akkor is, ha esetleg nagyon vonzó lehetőséget ajánlanak valamilyen más szolgálati területen. Én számos ajánlatot kaptam. Két különbö-

ző alkalommal (több év eltéréssel) felkértek, hogy a CEF világszervezet elnöke legyek, és nagyon nagy megtiszteltetésnek éreztem, hogy ilyen felkérést kapok. Szívesen elfogadtam volna.

Kaptam egy másik ajánlatot is egy bibliaiskola igazgatói tisztének betöltésére. Sőt egy gyorsan fejlődő ipari nagyvállalat igazgatói posztjára is meghívtak! Minden egyes esetben le kellett borulnom az Úr előtt, hogy az Ő akaratát kutassam. Szívemben minden alkalommal arra emlékeztetett, hogy az a szolgálat, amelyben már tevékenykedem, az Ő akarata és látása, és nem hagyhatom el, hanem itt kell maradnom.

Amikor visszaemlékeztem Isten elhívására, mindkét esetben segítséget és bátorítást kaptam a folytatáshoz.

A Bibliában Isten sok nagyszerű szolgáját – olyan embereket, mint Ábrahám, Mózes, Nehémiás és Pál – megkísértett annak a gondolata, hogy abahagyják a munkát. De amikor elcsüggedtek, és völgyben voltak, sőt amikor rájuk tört a kísértés, hogy más irányba induljanak, visszaemlékeztek Isten hívására, és kitartottak. Ugyanezt láthatjuk az egyház és a misszió történetének sok nagyszerű alakjánál is. Az Istentől kapott látás, Isten elhívása tudatában haladtak előre útjukon, és kitartottak, bármi történt.

Ha visszagondolunk az elhívásunkra és az Istentől kapott látásra, döntsük el egyszer s mindenkorra, hogy bármi történjék, kitartunk és nem adjuk fel.

Gondolkozzunk Isten tulajdonságain

Azután másodszor, amikor völgyben vagyunk, EL KELL GONDOLKOZNUNK ISTEN TULAJDONSÁGAIN.

Első könyvemben – *A gyerekmunkás problémái, Isten megoldása* – részletesen foglalkozom ezzel a témával. Hadd emlékeztessenek újból arra, hogy ha valakinek nincs ebből a könyvből, akkor kérem, írjon a VISZ címére, és szívesen küldenek egy példányt.

Isten megoldása minden problémánkra:

- lássuk meg és értsük meg, milyen az Úr valójában, és hogyan jelentette ki Magát Igéjében;
- ismerjük meg jobban Urunkat;
- nézzünk fel és figyeljünk Rá, amikor a problémák jönnek!

Ha Rá figyelünk, akkor vagy elveszi a problémát, vagy megadja az ahhoz szükséges erőt, hogy megbirkózzunk vele.

Amikor völgyben vagyunk, emeljük fel a szemünket, a szívünket, az értelmünket, és meglátjuk az Urat valóságában; megismerjük, és Őrá figyelünk.

- ▶ Látunk kell, hogy Isten korlátlan hatalmú Úr.

Nemcsak mindenható és nagy. Több annál. Mindenek és mindenki felett van hatalma. Bármilyen történik az életünkben, bármilyen történik velünk a völgyben, azt vagy Isten küldi, vagy Ő engedte meg. Harmadik lehetőség nincs.

Ha völgyben vagyunk, gondolkozzunk Isten korlátlan hatalmáról.

- ▶ Látunk kell, hogy Isten bölcs.

Terve van az életünkkel, és azon fáradozik, hogy tervét meg is valósítsa. Életünk minden eseménye az átfogó terv része. Hisszük, hogy semmi sem történik véletlenül. József hitte. Megtanulta, hogy Isten bölcs, és tudja, mit tesz (1Móz 45,5,7 és 8; 1Móz 50,20) – így békessége volt a völgyben.

Ha a völgyben vagyunk, gondoljunk Isten bölcsességére.

- ▶ Látunk kell, hogy Isten szerető mennyei Atyánk.

Jobban szeret, mint ahogy földi apánk szerethet. Soha semmi rosszat nem fog tenni nekünk. Csak az érdeklődik, hogy nekünk jó legyen. Minden, ami velünk történik, szeretetének a szűrőjén megy át. Péter az 1Péter 5,7-ben Isten szeretetére és gondoskodására emlékeztet. Arra buzdít bennünket, hogy minden gondunkat, minden aggodalmunkat Őrá (az Úrra) vessük. Miért? Mert „Neki gondja van rátok.”

Valóban elhisszük ezt?

Ha a völgyben vagyunk, gondoljunk Isten szeretetére.

Amikor Isten tulajdonságain gondolkozunk, és azon, amit kijelentett Magáról, és amikor az Ő kezébe tesszük kezünket, igazi békességünk lesz a völgyben.

Emlékezzünk Isten elhívására!

Gondolkozzunk Isten tulajdonságain!

Bízzunk Isten ígéreteiben!

Azután harmadszor, **BÍZZUNK ISTEN ÍGÉRETEIBEN!** Isten néhány külön ígéretet adott azoknak a gyermekeinek, akik völgyben vannak.

Timóteusnak minden bizonnal megvoltak a maga problémái és völgyei. Barátja, vezetője és pártfogója, Pál apostol, lelkipásztori és vezető szerepbe helyezte. Nyilvánvaló volt azonban, hogy a helyzet nem könnyű, és Timóteus emberileg nem igazán volt alkalmas rá:

- Viszonylag fiatal volt – valószínűleg fiatalabb, mint legtöbben azok közül, akiket vezetett (1Tim 4,12; 2Tim 2,22).
- Nem örvendett jó egészségnek (1Tim 5,23).
- Természeténél fogva félnék, bátortalan volt (2Tim 1,6–8; 1Kor 16,10).
- Úgy tűnt, kísérti a gondolat, hogy feladja, amikor rosszul mennek a dolgok, és szívesen elkerülné a szenvedést (2Tim 2,3–13; 4,5).

Pál tudott minderről, és írt Timóteusnak, hogy bátorítsa és kiegészítse néhány völgyből, amelybe könnyen belekerülhetett.

Emlékeztette az elhívására (1Tim 4,14; 2Tim 1,6).

– Isten hívott el téged – mondta neki. – Jó helyen vagy. Isten állított oda. Nem szabad elhagynod, nem szabad feladnod.

Isten tulajdonságaira emlékeztette. Isten az Atya (2Tim 1,2), és nem a félelem Lelkét adja nekünk (2Tim 1,7). Szeret bennünket, és gondja van ránk.

Nagy ígéretet mondott itt Pál Timóteusnak, amely arról szólt, amit Isten tett, és arról a csodálatos igazságról, amelyre mindenkor támaszkodhatott. „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten (ez saját magunkból jön – nem pedig Istentől) hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” Ezt az ígéretet az 1. rész 14. verse hangsúlyozza.

– Amikor völgyben találod magad, Timóteus, és félsz, támaszkodj Istennek erre a csodálatos ígéretére.

Az Úr benned él, és háromszorosan is segíteni fog neked:

- Ő az erő Lelke – segít az igehirdetésben és a szolgálatban.
- Ő a szeretet Lelke – segít a más emberekkel való kapcsolataidban.

► Ő az önfegyelem Lelke – segít a saját problémáidban.

Úgyhogy, Timóteus, ezeknek az ígéreteknek az alapján folytasd a munkát, és ne add fel.

EMLÉKEZZ ISTEN ELHÍVÁSÁRA!
GONDOLJ ISTEN TULAJDONSÁGAIRA!
BÍZZ ISTEN ÍGÉRETEIBEN!

Ezt várja tőlünk Isten, amikor völgyben vagyunk.

Kedves Olvasó, talán beszélned kell Istennel. Esetleg vannak néhányan, akiknek azt kell megvallaniuk, hogy elcsüggedtek és szívesen feladnák. Vannak, akik otthagyták a szolgálatot, amelyre Isten hívta őket el, és újra vállalniuk kell. Legyünk őszinték Istennel! Az Úr ismeri a szívünket, és hallani szeretné a hangunkat.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyám, kérlek, bocsásd meg, hogy levettem a tekintetemet Rólad, az elhívásodról és az ígéreteidről. Segíts, hogy újat kezdhessek, és a szemem mindenkor Terád tekintsen! Ámen.

9. fejezet: Győzelem vár rám!

Eddig a keresztyén szolgálat három lépését láttuk és vizsgáltuk:

LÁTÁS

KEZDEMÉNYEZÉS

VÖLGY

Meg tudnánk mondani, mi lesz a negyedik? Természetesen meg tudjuk mondani. A negyedik lépés a GYŐZELEM!

A győzelem

A győzelem az Istentől kapott látás megvalósítása. Ha a látás Istentől jött, egy napon meg fog valósulni. Időbe telik, talán évekbe, gyakran hosszú évekbe – de el fog jönni – és az a győzelem.

Biztos a győzelem. A győzelem a jövőben rejlik, és alig várjuk, hogy eljőjön az az idő, amikor Isten véghezviszi mindazt, amit a szívünkre helyezett.

Ábrahám látása akkor vált valósággá, amikor az ígélet földjére megérkezett, letelepedett és birtokába vette. Isten győzelmet adott Ábrahámnak.

Mózes látása valósággá lett, amikor Izrael fiait kivezette Egyiptomból, vezetésével átkeltek a Vörös-tengeren egészen az ígélet földjének a határáig. Győzött.

Nehémiás látása akkor vált valósággá, amikor azt látta, hogy Jeruzsálem falai felépülnek, és amikor Isten városa újra régi dicsőségében ragyogott. Ez igazi győzelem volt.

Pál látása akkor vált valósággá, amikor a nagyrészt nem zsidó hívőkből gyülekezetek megalakultak. Ez volt az evangélium győzelme!

Ez azonban Jézus Krisztus életében valósult meg a legjobban. Ő a lelki szemével látta azokat az embereket, akiket Atyja Neki ígért (Jn 17,2; Zsid 12,2; Ézs 53,11). Cselekedett, kezdeményezett, és eljött a földünkre, hogy meghaljon (2Kor 8,9). Milyen mély és sötét völgyön kellett keresztülmennie – különösen a kereszten (Fil 2,7–8)! De sohasem adta fel. Végigment az úton. És látása valósággá vált, mert sok millió bűnös igazult meg és született újonnan.

Nagyon valószínű, hogy a kedves Olvasó látta már a látását (vagy annak egy részét) beteljesülni, és már megtapasztalta a győzelmet. Ám az is lehet, hogy még mindig arra a pillanatra vár, amikor a látásból valóság lesz.

Néhány személyes példa

Talán segít, ha elmondok néhány olyan személyes látást, amelyek megvalósultak az alatt a 47 év alatt, amelyeket a CEF szolgálatában töltöttem:

- ▶ Emlékszem, milyen remegve, botladozva kezdtük el feleségemmel szolgálatunkat Írországban az 1950-es években a CEF-nél. Olyan sok mindennek voltunk híjával, de azzal a látással fogtunk munkához, hogy az evangéliumot hirdessük az írországi gyermekeknek.

Isten megáldotta a munkát az alatt a 14 év alatt, amikor országos igazgatók voltunk, és az utána következő 30 évben, barátom és utódom, David McQuilken vezetése alatt is. Ma a CEF-nek több mint 100 főállású munkatársa van a másfél millió lakost számláló Észak-Írországban (akiknek csaknem 50%-a más országba ment CEF-misszionáriusnak). Sok gyermek tért meg, és a munka egyre jobban fejlődött. Ma a CEF évente minden 9 gyermek közül egyhez elviszi az evangéliumot Észak-Írországban.

Istentől kapott látásunk valósággá vált. Ez az Úr GYŐZELME volt.

- ▶ Emlékszem, amikor 1964-ben a CEF európai igazgatói lettünk, és aggodalmakkal telve Svájcba költöztünk. Isten a szívünkre helyezte az európai gyermekek sorsát és a CEF-munka terjesztését, hogy a gyermekek meghallhassák az evangéliumot. Akkoriban összesen 45 főállású munkatárs dolgozott Európában a CEF soraiban. Micsoda boldogság volt látni, amikor 29 évvel később ez a szám 375-re növekedett, és azóta is egyre többen és többen kapcsolódnak be a szolgálatba.

A látás valósággá vált. Ez a GYŐZELEM.

- ▶ Emlékszem, hogy 1964 nyarán ott ültem a CEF Vezetőképző Tanfolyamán az Egyesült Államokban, és nagyon élveztem. Európából az USA-ba kellett mennünk, hogy részt vegyünk ezen a képzésen. De meg kell vallanom, hogy nemcsak élveztem és nagyra értékeltem a tanfolyamot, egyre inkább nyilvánvalóvá vált számomra, hogy Európában is szükség van vezetőképző tanfolyamra. Úgy gondoltam, hogy az Európaiaknak nem kellene az USA-ba menniük a tanfolyamra. Két évvel később beindítottuk nálunk is, és azóta több ezer hallgató végezte el a világ minden tájáról.

A látás valóság lett. Ez a GYŐZELEM.

- ▶ Emlékszem, hogy ott ültem genfi lakásunkban, Svájcban, és rájöttem, hogy az európai CEF szolgálata nem növekedhet megfelelő központ nélkül. Milyen nagy öröm volt sok évvel később a Jura-hegységben, a kilchzimmeri irodámban ülni, abban a felújított és újjáépített ingatlanban, amelyet Istentől kaptunk, és 30 fős főállású oktatócsoporttal dolgozni!

A látás valósággá vált. Ez a GYŐZELEM.

- ▶ Emlékszem, amikor először megérkeztem Varsóba, Lengyelország fővárosába. Nem ismertem senkit, de biztos voltam benne, hogy Isten hívott el ide, és tennem kell valamit a lengyel gyermekekért. Milyen nagy boldogság volt látni Istent munkáját az évek során, és tudni, hogy ma (a CEF-et is beleértve) három különböző szervezet, összesen 24 főállású munkással fáradozik az evangélium hirdetésén a gyermekek között.

A látás valósággá vált. Ez a GYŐZELEM.

- ▶ Emlékszem, amikor három éve Isten az írás szolgálata felé kezdett vezetni, hogy ezzel segítsem a gyermekmunkásokat az egész világon. Ez a könyv az ötödik a sorban, és néhányukat már sok más nyelvre is lefordították. Isten kirendelte a szükséges anyagiakat a könyvek ingyenes terjesztésére a világ minden táján dolgozó több ezer gyermekmunkás között.

A látás valósággá vált. Ez a GYŐZELEM.

Sok látásunk még nem teljesedett be, és még nem látjuk a győzelmet, de nagyon várjuk, hogy valósággá váljanak. Esetleg várnunk kell, amíg a Mennybe jutunk, hogy teljes beteljesedésüket láthassuk!

Győzelem a völgyben

Egy lengyel tizenéves egyszer megkérdezte tőlem:

– De, Sam bácsi, a győzelemre addig kell várnunk, amíg ki nem érünk a völgyből?

– Nem, a völgyben is győzedelmeskedhetünk – válaszoltam.

Nagyon várjuk, hogy kijussunk a völgyből, nagyon várjuk, hogy a látásaink valósággá váljanak. DE MA IS, A VÖLGYBEN IS GYŐZEDELMESEKEDHETÜNK.

Kitartás = Győzelem

- A völgyben úgy is győzhetünk, ha elfogadjuk az ÁLLHATATOSÁG AJÁNDÉKÁT és bizonyóságot teszünk róla. Ha emlékszünk az elhívásunkra és látásunkra, és nem állunk meg, akkor kitartásunk GYŐZELEMHEZ vezet. Láttuk, hogy Pál az Apostolok cselekedetei 26,22-ben, a sok üldöztetés után, miután többször az életére törtek, továbbra is bizonyóságot tesz e mai napig. Ám csak azért tudott bizonyóságot tenni, mert Isten megsegítette.

„De mivel Isten mind e mai napig megsegített, itt állok, és bizonyóságot teszek kicsinyeknek és nagyoknak, és semmit sem mondok azon kívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek” (ApCsel 26,22).

Sok évvel később, amikor Pál már élete vége felé lehetett, ezt írta Timóteusnak: *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam” (2Timóteus 4,7).*

Ez a GYŐZELEM.

Amikor nehézségek, problémák és ellenállás ellenére is előrelépünk, Isten győzelemmel ajándékoz meg és győzünk. Gondoljuk meg, mi történt volna, ha az Úr Jézus Krisztus feladja, és nem tart ki! Milyen csodálatos, hogy a János 17,4-ben el tudta mondani: *„Elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízta.”* Hálát adunk Neki, és dicsőítjük érte.

Én is el akarom végezni a munkát, amelyet rám bízott; és ha kitartok, GYŐZNI fogok és bizonyóságot tehetek róla.

Békesség = Győzelem

- A völgyben akkor aratunk győzelmet, ha elfogadjuk és megtapasztaljuk a BÉKESSÉG AJÁNDÉKÁT, ami úgy lesz a miénk, hogy meggondoljuk Isten tulajdonságait, aki mindenható, tökéletesen bölcs, és gondot visel rólunk, hiszen Mennyei Atyánk. Jól tudja, mit tesz. Olyan dolgokat engedett meg az életünkben, amelyek a javunkat és az Ő dicsőségét szolgálták. Kezünket tegyük az Ő kezébe, és bízunk Benne! Ez ad békességet.

A legnagyobb ajándék, amit valaki valaha is kaphat, az örök élet ajándéka. *„Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (Róm 6,23).* A második legnagyobb ajándék a békesség

ajándéka. Ezt az ajándékot az Úr Jézus adja az övéinek, miután megtanultunk Őrá tekinteni, és jobban megismertük Urunkat.

A János 14,27-ben az Úr megígéri: „Békességet hagyok nektek, az én **békességemet adom nektek**... Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen!”

Amikor ennek a békességnek örülünk, **GYŐZEDELMESEKEDÜNK** a völgyben.

Sok hívő és főállású keresztyén munkás egyik legnagyobb problémája az igazi békesség hiánya – *”Isten békessége, mely minden értelmet meghalad”* (Fil 4,7). A Seregek Ura azonban ma felajánlja nekünk ezt a békességet (Ézs 9,6).

Sok művész vett részt azon a versenyen, ahol egy olyan festményt kellett festeni, melynek témája a békesség volt.

Az első festő gyönyörű vidéki tájat festett, ahol tehének ropogtatták elégedetten a füvet, füst szállt a ház kéményéből, együtt volt a család, és éppen lemenőben volt a nap. De nem ő nyert.

A második nagyon megkapó tengerparti részletet festett, szelíd hullámmokkal, szárnyaló sirályokkal, játszadozó gyermekekkel, és a háttérben sok jachtal. De nem ő nyert.

A harmadik a vihart festette le, amikor az erős szél meghajlítja a fákat, szakad az eső, az eget viharfelhők borítják és villámok cikáznak. Mégis ő nyerte meg a díjat. Miért? Mert a vihar kellős közepén az egyik ágon egy kis madár ült és füttyörészett. Ez a békesség, és ez a győzelem a völgyben.

Bízom benne, hogy a kedves olvasó is újra érzi majd az Úr megújító békességét a szívében és az életében.

Hit = Győzelem

- ▶ A völgyben úgy győzhetünk, ha elhisszük **ISTEN ÍGÉRETEIT** és ráállunk azokra. János 1. levelének 5. fejezetében (4. vers) így ír: „Az a **győzelem**, amely legyőzte a világot, a mi **hitünk**.” Amikor völgyben vagyunk, nagyon fontos, hogy higgyünk Isten ígéreteiben.

Emlékszünk még arra a mély völgyre, amelyről Pál a 2Korinthus 12,7–8-ban ír? Milyen drága dolog volt, hogy abban a helyzetben

Isten ígérését halhatta: „Elég neked az én kegyelmem” (2Kor 12,9)! Ez az ígélet mindent megváltoztatott, és a völgy a győzelem helyévé vált Pál számára.

Gyakran a völgy ébreszt hitet és mélyíti el azt; megváltoztat minket, és olyan igazságokat tanulunk az ott szerzett tapasztalatok segítségével, amelyeket másképp nem tanulhatnánk meg. Így volt ez Pálnál, és ugyanúgy van nálunk is.

Isten már most győzelmet akar adni, akármilyen mély legyen is a völgy:

- ✓ győzelmet a völgyben kitartásunk jutalmául, amikor a Jézus Krisztustól kapott békeességben és az Isten ígéreteibe vetett hittel gyönyörködünk;
- ✓ győzelmet a jövőben, amikor látásunk valósággá válik.

Addig is bízunk Benne!

„Mert a fügefák nem fognak virágozni, a szőlőtökéken nem lesz gyümölcs. Hiányozni fog az olajfák termése, a kertek sem teremnek ennivalót. Kivész a juh az akolból, és nem lesz marha az istállókban. De én vigadozni fogok az Úr előtt, víg örömmre indít szabaddító Istenem. Az Úr, az én Uram ad nekem erőt; olyanná teszi lábamat, mint a szarvasokét, és magaslatokon enged járni engem.” (Hab 3,17–19).

Imádkozzunk!

Mennyei Atyám, kérlek, segíts továbbmennem, hogy ne adjam fel. Kérlek, add nekem a Te békeessedet. Kérlek, növeld a hitemet ígéreteidben, hogy ma tapasztalhattam győzelmedet. Ámen.

10. fejezet: Isten kegyelme elegendő

Isten látást, elhívást és szolgálatot adott nekünk, mert azt szeretné, ha odaszánnánk az életünket. Sokunknak ez a gyermekek evangélizálásának a szolgálata, és ebben másoknak is segíthetünk.

Ha tudjuk, mi a látásunk és mi a feladatunk, kezdeményezünk. Ilyenkor gyakran problémákba ütközünk, és völgyekbe kényszerülünk. Néha egyszerűen csak nem tudjuk, mit tegyünk, és előfordul, hogy sok minden elmondható rólunk, csak az nem, hogy győzedelmeskedünk.

Honnan kapunk erőt ahhoz, hogy gyönyörködhessünk a győzelemben, és ne adjuk fel, amikor völgyben vagyunk? Vajon ad-e a Biblia valamilyen példát annak szemléltetésére, hogy valaki megtapasztalta a győzelmet a völgyben?

Természetesen! Pál jó példa erre. Láthatjuk problémáit és azt is, ahogyan győzedelmeskedett fölöttük.

Az előzőekben már láthattuk Pál látását és feladatát. Amint azt az Apostolok cselekedetei 26,16–18 is kiemeli: Isten arra hívta el, hogy pogányoknak hirdesse az evangéliumot. A 2Korinthus 11-ben utal erre a kötelezettségére. Ám ugyanabban a fejezetben néhány problémáját is említi. A 2Korinthus 12-ben, mint azt mindjárt látni fogjuk, két legnagyobb problémájával foglalkozik.

Pál kiváltságossága (1–6. v.)

Tizennégy évvel korábban Pálnak már volt egy olyan megtapasztalása, amelyet senki sem élt át sem előtte, sem utána. Felvitetett a harmadik Mennyországba vagy Paradicsomba, „kimodhatatlan beszédek” hallott, majd visszatért a földre. Micsoda megtapasztalás! Micsoda kiváltság! Mégsem szólt róla semmit tizennégy éven át.

Nekünk is sok kiváltságban volt részünk, még ha nem is hasonlíthatók ahhoz, amelyeket Pál élt át. Sok olyan időszak volt azonban az életünkben, amikor Isten különösen megáldott bennünket, és nagyon közel volt hozzánk.

Pál problémája (7. v.)

Csaknem azonnal ez után a csodálatos megtapasztalás után Pál „tövist kapott a testébe”. Bár Pál ezt a tövist a „Sátán angyalának” nevezi, felismerte, hogy végső forrása Isten. Világossá válik a szakaszból, illetve a szövegösszefüggésből,

hogy Pál látta: ezt a tövist Isten küldte vagy engedte meg (8. v.). Az nehezítette meg különösen ennek a tövisnek az elfogadását, hogy közvetlen azután jött, miután Pál a legrendkívülbb és legkülönlegesebb élményt élte át. Ki gondolta volna, hogy ez megtörténhet? Minden bizonnyal az apostol is az ellenkezőjére számított.

A szövegmagyarázók véleménye megoszlik a „tövis” tekintetében.

- Van, aki úgy gondolja, hogy ez valamiféle gyengeség volt Pál érzelmi vagy lelki életében, jellemében, tulajdonságaiban, vagy esetleg valamilyen kísértés. Ez azonban nagyon kétséges, és inkább feltételezésre, mint a Szentírásra épül.
- Van, aki úgy gondolja, hogy egy Pálhoz közel álló személy lehetett, aki különösen nehéz természetű volt, és sok gondot okozott az apostolnak. A 8. versben Pál imádsága úgy is fordítható, hogy „*távozzék el tőlem.*” Minden bizonnyal elképzelhető lehetőség.
- A leginkább elfogadott álláspont szerint ez a testben lévő tövis valamilyen betegség, vagy testi gyengeség lehetett (Gal 4,12–15). Van, aki szerint ez valamilyen szembetegség volt, amely megnehezítette Pálnak a levélírást (Gal 4,15; 6,11), sőt a külső megjelenésére is kihatott (2Kor 10,10). Ez tűnik a legelfogadhatóbb magyarázatnak.

A Biblia azonban nem mondja el részletesen, mi volt ez a „tövis”, hogy mi, akiknek valamilyen tövis van a testünkben, jobban azonosulhassunk Pál helyzetével. Akármi is volt ez a baj, minden bizonnyal völgybe jutatta Pált. Neked is tövis van a testedben? Te is völgyben vagy?

Sok nagyszerű és jól ismert keresztyén vezető hordott tövist a testében.

- John Wesley felesége nem értett teljesen egyet férje szolgálatával, és gyakran mondott ellent neki.
- Fanny Crosby vak volt.
- Hudson Taylor megvallotta, hogy mások hibái nagyon könnyen felbosszantották.
- Charles Spurgeon köszvényben és súlyos depresszióban szenvedett.

Ők azonban, Pálhoz hasonlóan mindannyian képesek voltak győzelmet aratni töviseik felett és a völgyeikben; együtt éltek a bajokkal és megértették, hogy Istennek célja volt a kellemetlenségekkel.

Újra megkérdem: Nincs-e olyan tövis a testedben, amely valóban problémát okoz, és amely völgybe kényszerített? Hiszen nagyon is valóságos, kézzelfogható dolgokról beszélünk.

Pál imádsága (2Korinthus 12,8)

Pál ekkor természetesen Istenhez imádkozott, és kérte, hogy vegye el a tövist. Az apostol feljegyezi, hogy háromszor könyörgött ezért. Cselekedete érthető, hiszen mi is így fogadjuk az előttünk álló problémákat. Mi is Istent kérjük, hogy vegye el nehézségeinket.

Pál második problémája (2Korinthus 12,9)

Isten válaszolt Pál kérésére, a válasz azonban *nem* volt. Minden bizonnyal nehéz lehetett Pálnak elfogadnia, és lehetséges, hogy ez nagyobb nyomorúságot okozott, mint maga a tövis.

Miért nem hallgatja meg Isten az imádságaimat? Miért nem veszi el ezt a tövist? Mennyivel jobban szolgálhatnám Őt, ha nem lenne semmi bajom.

Érdekes, hogy ilyesmi olyan emberrel is megtörténhet, mint Pál. Alighanem ő volt a valaha élt legnagyobbkeresztény és misszionárius. Éppen ezért nem kell meglepődnünk, ha ilyesmi történik velünk, és nem kell elkedvetlenednünk, ha Isten nemet mond, vagy ha úgy tűnik, hogy nem válaszol az imádságainkra, mint ahogyan Pállal is tette.

Miért nem gyógyít meg? Miért nem menti meg a szereteteimet? Miért nem ad kedvesebb főnököt, vagy munkatársakat? Miért nincs változás?

A kérdések sora végtelen.

Milyen ígéretet kapott Pál (2Korinthus 12,9)?

Ebben a helyzetben azonban, amikor Pál völgyben volt, különös dolog történt. Isten olyasmit tett vele, ami nemcsak képessé tette a tövis elszívására, nemcsak győzni tudott felette, hanem tanult is belőle és növekedett. Különleges ígéretet adott Pálnak: *„Elég neked az én kegyelmem”*. Isten kegyelme olyan, mint egy kimeríthetetlen tárház, amely Pál rendelkezésére állt, hogy megkapja mindazt az erőt és segítséget, amelyre szüksége volt ahhoz, hogy győzedelmeskedhessen a tövis felett. Ugyanez a kegyelem nekünk is mindig a rendelkezésünkre áll; akkor is, amikor völgyben vagyunk. Isten kegyelme *elég* neked, elég minden szükségedre és problémádra. Az **Úr** nem hagy magadra.

Az Úr kegyelme a rendelkezésedre áll. Az Úr kegyelme elegendő.

Isten a kegyelem Istene (1Pt 5,10), aki nem azt adja nekünk, amit megérdemlünk.

- ▶ Isten kegyelme üdvözít (Ef 1,7).
- ▶ Isten kegyelme megszentel (Róm 6,14).
- ▶ Isten kegyelme táplál (Zsolt 84,11).
- ▶ Isten kegyelme megerősít (2Tim 2,1.2).
- ▶ Isten kegyelme elegendő (2Kor 12,9).

Mit tanult meg Pál (2Korinthus 12,6–10)?

Dr. Wiersbe, a jól ismert író és konferenciái előadó így ír egyik könyvében a völgyekről, problémákról és nehéz helyzetekről: „*Ne azt kérdezd, hogyan lehetsz túl rajta, hanem azt, hogy mit tanulhatsz belőle.*”

Pál ismét három nagy igazságot ismert meg Istenről. Ezek azok az alapigazságok, amelyeket mindannyiunknak látnunk és értenünk kell.

- ▶ **Isten hatalma korlátlan**, és teljesen Ura minden helyzetnek.

Isten küldte vagy engedte meg ezt a tövist Pál testében, és az apostol is Hozzá imádkozott. Minden problémát Isten enged meg vagy küld, még ha a Sátán küldöttének tűnik is. Isten mindent a kezében tart, és nincs más lehetőség. Ezért kérte Pál, hogy vegye el a tövist.

- ▶ **Isten bölcs.**

Pál azt is megtanulta, hogy Istennek célja van mindezzel. Tudta, mit csinál. Ezért küldte vagy engedte meg, és ezért nem vette el. Minden problémának isteni célja van.

Dr. Wiersbe feltételezése szerint Isten három okból enged meg ilyen problémákat és nehézségeket az életünkben.

- ✓ Hogy neveljen minket (Zsid 12,6).

Jónás megfenyítésére a vihart és a cethalat használta.

- ✓ Hogy tökéletesebbé tegyen, és felkészítsen a szolgálatra (Zsid 12,10).

Sok nehézséggel készítette fel Józsefet arra, hogy Egyiptom miniszterelnöke lehessen.

- ✓ Hogy megvédjen bennünket azoktól a veszélyektől, amelyeket nem látunk, de amelyek feldúlhatják az életünket és a szolgálatunkat (Zsid 12,11).

Ez a harmadik ok volt a Pál testében lévő tövis oka. Azért kapta, hogy visszatartsa őt a büszkeségtől. Pál megtanulta ezt, és kétszer is említi a 7. versben. Isten megengedi, hogy „tűzön menjünk keresztül”, mert meg akar tisztítani, jobbra akar tenni bennünket, és fel akar készíteni az előttünk álló feladatra. Tudja, mit csinál, még ha mi nem is értjük.

Dr. Wiersbe elmagyarázza, a terhek hogyan állnak egyensúlyban az áldásokkal. Pál azt a különleges áldást tapasztalta, hogy a Mennyben tett látogatást, illetve minden áldás volt, amit ott hallott és látott. Terhe az elkövetkezendő 14 évben a testében lévő tövis volt.

Dr. Wiersbe azt is elmondja, hogy Isten mindent tökéletes egyensúlyban tart. Ha folyamatosan csak áldással töltené meg kinyújtott kezünket, akkor orra bukánk. Ezért terheket is helyez a hátunkra, hogy egyensúlyban tartson minket, és ne essünk előre. Másrészt pedig, ha folyamatosan csak terheket rakna a hátunkra anélkül, hogy áldásokat rakna kinyújtott kezünkbe, akkor hanyatt esnénk. Az Úr azonban pontosan tudja, mekkora teherre van szükségünk, amely kiegyensúlyozza az áldásokat, és amelyet el tudunk hordozni. Sohasem ad sem többet, sem kevesebbet (1Kor 10,13).

Mi csak az áldásokat és a győzelmet szeretnénk. Isten azonban tudja, hogy szükségünk van a völgyekre is, mert így leszünk kiegyensúlyozott emberek, és így növekszünk (Jak 1,2–4; Róm 5,3).

► **Isten jóságos.**

Isten küldte vagy engedte meg a tövist, mert szerette Pált, és a javát akarta. Sokkal inkább törődik lelki állapotunkkal, mint testi vagy pénzügyi helyzetünkkel (bár gondja van azokra is). Azért enged meg problémákat az életünkben (beleértve a töviseket és betegségeket is), mert ha visszatartaná ezeket, akkor nagyobb lelki áldásoktól fosztana meg bennünket, illetve másokat. Megengedi az otthoni nehézségeket, a hitetlen hozzátartozót, a problémás munkatársat, vagy gyermeket, a

pénzügyi vagy egészségügyi problémákat annak érdekében, hogy nagyobb lelki áldásokat arathassunk le, és közelebb kerüljünk Istenhez. Tudnunk kell, hogy a megpróbáltatások nem keserűbbé, hanem jobbá tesznek (Zsid 12,15).

Isten valami jobbat tartogatott Pálnak, mintsem hogy meggyógyítsa. Ennek a tövisnek az volt a célja, hogy építse jellemét, megváltoztassa, és Isten áldásait közvetítse másoknak.

Pál meglátta és megértette, hogy két ok miatt kapott a testébe tövist, ami két következménnyel járt, amelyek Isten jóságán és iránta való szeretetén alapultak:

- ✓ „*hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem*” (9. v.);
- ✓ „*amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős*” (10. v.).

Így a tövise miatt mindenekelőtt egyre jobban tapasztalta Krisztus erejét életében és szolgálatában. Szintén a tövis és az ebből fakadó gyengesége miatt erőt kapott, amelyet máshogyan nem kapott volna. A tövis miatt tehát azt az erőt és hatalmat tapasztalta, amelyet csak Jézus Krisztusban kaphatunk meg. Ezért nemcsak megelégedéssel viselte a tövist, hanem dicsekedett is vele (9. v.), és öröme telt benne (10. v.).

Pál állhatatossága

Nem adta fel a testében lévő tövis miatt a szolgálatot. Amikor megértette, hogy Isten nem fogja meggyógyítani, akkor nem próbálta otthagyni Isten ügyét, és nem próbált menekülni. Nemcsak eltűrte és kitartott, hanem, mint láthattuk, gyengesége és megpróbáltatásai ellenére is szolgálta tovább az Urat.

David Brainerd, az amerikai indiánok egyik első misszionáriusa a tbc-je ellenére ugyanígy tovább folytatta a munkát. Az énekíró Fanny Crosby a vaksága ellenére, John Wesley, a metodista egyház alapítója a család rosszallása ellenére, Charles Spurgeon, a jól ismert baptista lelkész a depresszió és a köszvény ellenére, Amy Carmichael pedig, az indiai gyermekek hűséges misszionáriusa annak ellenére, hogy sok éven át ágyban fekvő beteg volt, tovább folytatta a megkezdett munkát.

Nekünk is örömmel ki kell tartanunk. Nem szabad feladnunk, akármi legyen is a tövis, és akármilyen mély és sötét legyen is a völgy.

EZ A GYŐZELEM!

Imádkozzunk!

Mennyei Atyám! Köszönöm, hogy tanítasz. Segíts, hogy újra láthassalak. Mutasd meg, mire van szükségük a gyermekeknek, és mutasd meg az evangélium erejét! Azután, mennyei Atyám, kérlek, mutasd meg, mit tegyek! Tudom, hogy lesznek majd nehézségek, de bízom abban, hogy kegyelmesen segítesz legyőzni a problémákat. Segíts, hogy kitartsak, ajándékozz meg békességeddel, erősítsd meg hitemet a Te ígéreteidben! Add, hogy láthassam, hogy a Te kegyelmed elég minden problémára. Az Úr Jézus Krisztus nevében kérlek. Ámen.

Isten nevel

*Mikor Isten edzeni,
formálni és kiképezni,
lázba hozni s átgyúrni
csodás célért akar,
mikor szíve azért ég,
hogy a világ csodálkozzon,
gyermeke mily nagy és bátor,
nézd csak Isten módszerét!*

*Könyörtelenül javítja
az Ő választottait!
Hogy faragja, kalapálja,
csapásokkal beszorítja
olyan agyagformába,
melyet csak Isten ért!
A megkínzott szívek sírnak,
esdő kezek égbe nyúlnak!*

*Nem töri, csak meghajlítja,
kinek javát munkálja.
Használja, kit kiválasztott,
minden áron megolvasztja;
csak hogy végre rábírhassa,
Isten fényét kipróbálja.
Isten tudja, mit akar!*

(ismeretlen szerző)

11. fejezet: A tapasztalat tanúbizonysága

Lassan a könyv végére érünk, ám lehetséges, hogy még mindig maradt néhány kérdés egyes olvasóimban:

Bevállik-e ez a gyakorlatban?

Vajon a mai világban is megállja helyét ez a tanítás?

Nekem szól ez a tanítás? Segítség lesz az életemben és a szolgálatomban?

Vagy egyeseknek talán jól jönne, ha még egy példát láthatnának arra, hogy hogyan valósul meg a négy lépés a gyakorlatban Isten egyik szolgájának az életében.

Megkértem Fred Orrt, kedves barátomat és lelki atyámat, aki volt olyan kedves és előszót írt a könyvhöz, hogy ossza meg velünk bizonyágtételét. Története tökéletesen igazolja mindazt, amit az előző tíz fejezetben tárgyaltunk. Tapasztalatai tanúsítják, hogy a fejezetek tanítása alkalmazható és helytálló.

- Isten neki és feleségének **LÁTÁST** adott.
- 43 évvel ezelőtt útnak **INDULTAK** az Amazonashoz.
- Fred nagyon mély **VÖLGYÖN** ment keresztül.
- Isten akkor is és azóta is sokszor adott neki **GYŐZELMET**.

Hiszem, hogy bizonyágtétele minden olvasónak segítséget, áldást és kihívást is jelent, ugyanakkor dicsőséget hoz az Úrnak, akit barátom szeret és szolgál.

Köszönöm, Fred, hogy megosztod velünk bizonyágtételedet.

Nemrégiben Sam megkért, hogy írjak előszót a könyvéhez. Azután arra kért, hogy a befejezésben mondjam el személyes bizonyágtételemet, aminek örömmel teszek most eleget.

A látás

Igen, minden a mennyei látással kezdődik. Ez a látás nem bizonytalan, mint egy álomkép, vagy egy éjszakai látomás, hanem valós, mély meggyőződés imádkozás és igeolvasás közben, hogy az Úr szól hozzánk. Úgy irányítja körülményeinket és tapasztalatainkat, hogy együtt megerősítsék, amit Igéjéből már

megláttunk. Így győződünk meg róla, hogy az Úr hív munkájába bizonyágtevőinek. Ez igazi mennyei **látás**.

Kezdetben nem mindig kapjuk meg Istentől teljesen a mennyei látást, csak lépésről lépésre. Miközben engedelmeskedünk a Szentlélek vezetésének, folyamatosan kijelenti szent akaratát.

Az 1950-es évek elején otthon, Észak-Írországból aktívan részt vettünk a missziós munkában. Isten azonban Igéjéből megerősített, hogy ott kell hagynunk otthonunkat, munkánkat, és fel kell készülnünk külföldi szolgálatra. Amikor Istennek és a Tőle kapott **látásnak** engedelmeskedtünk, végül is Brazíliába vezetett bennünket. „Az igaz ember hitből fog élni” (Róm 1,17) – mondja a Biblia. Lépésről lépésre tárta fel előttünk az utat, békességet és erőt adott, hogy kövessük vezetését. Mennyei **látásunk** olyannyira valóságos volt, amelyet Isten még külön meg is erősített, és sok tévedhetetlen bizonyítékkal megmutatta, hogy Dél-Amerikában, az Amazonas torkolatától néhány ezer mérföldnyire szolgáljunk a „zöld pokolban” (a dzsungelben). Engedelmeskedtünk a mennyei **látásnak**. Az Ő nevében **indultunk el**, hogy elvigyük az evangéliumot arra a távoli vidékre. Micsoda **vállalkozás** lett belőle!

A vállalkozás

1954. március 15-én hagytuk el Belfastot, ahonnan Liverpoolba vitorláztunk, majd a *Hilary* nevezetű hajóra szálltunk, hogy hathetes hajózás után Manausba, Amazonas fővárosába érkezzünk, ezer mérföldnyire az Amazonas torkolatától. Feleségem, Ina, csakúgy mint jómagam, tele volt az Úr örömeivel, amint az Amazonas mentén több helyen megálltunk, és traktátusainkkal partra szálltunk, hogy hintsük az evangélium magvait. Csaknem egy hónapig maradtunk Manausban arra a hajóra várva, amely továbbvisz felfelé a folyón, hiszen még mindig hosszú út állt előttünk. Ina megtanult egy hívő éneket portugálul, és gyönyörűen el is énekelt a városi gyülekezetben. Én tolmács segítségével hirdettem az Igét, és a szolgálat alatt négy lélek jutott hitre az Úr Jézusban.

Egy kis folyami gőzös érkezett Manausba, amely felfelé tartott a folyón. Mi is ezen a gőzösről foglaltunk helyet az útra. Sok hívő jött ki és búcsúztatott el minket. Csodálatos, szív alakú tortát kaptunk tőlük. Elmondták, mennyire szeretnek minket, és ezzel a tortával az ő szívüket visszük magunkkal. Mielőtt elindultunk, Ina kérte, hogy küldjék el az édesanyjának írt levelét. Miközben egyre mélyebbre haladtunk a „zöld pokolba”, napról napra megköszöntük az Úr

Jézusnak, hogy hitben erre a **vállalkozásra** vezetett bennünket. Ám egy mély és sötét **völgy** állt előttünk, amelyről sejtelmünk sem volt.

A völgy

Egy este, vacsora után Ina elmondta, hogy egy falat romlott húst nyelt le. Nem akarta kivenni a szájából, mert éppen a kapitánnyal ebédeltünk. Másnap délutánra belázasodott, és rosszul érezte magát. Milyen sötét lett a **völgy**, amikor megtudtam Istentől, hogy nem gyógyul meg. Együtt olvastunk Igét és imádkoztunk, de nem volt békességem, mert visszautasítottam azt a gondolatot, hogy Isten Ina hazatérését éppen akkorra tervezte. Arról beszélgettünk, hogyan vezetett az Úr bennünket azóta, amióta először találkoztunk, majd Ina ezt mondta:

– Mindig is tudtam, hogy te misszióba fogsz menni, de arra kértem az Urat, ne vigyen oda addig, amíg nem mehetek veled, és Ő csodálatosan meghallgatta az imádságomat. Én vagyok a világ legboldogabb asszonya.

Ina sosem kételkedett elhívásában, és betegsége alatt is határozottan meg volt győződve arról, hogy ott van, ahová Isten állította.

1954. június 4-én, hat napi láz után hazatért az Úrhoz.

Amikor azon az éjszakán ott ültem egyedül a fedélzeten, egyszerűen nem értettem, mi lehet Isten célja feleségem halálával. Miért hívott minket Brazíliába, majd miért vitte el Inát olyan hamar? A **völgy** nagyon sötét volt, és az ördög nagyon közel volt. Úgy tűnt, azt mondja nekem, hogy mindez nem történik meg, ha nem jövünk Brazíliába. A kedves olvasó csak próbálja elképzelni a helyzetemet! Egy Labrea nevezetű kisvárosba érkeztünk. A hajó nem tudott továbbmenni a száraz évszakban szokásos alacsony vízállás miatt. A kapitány a folyó másik oldalán, a sűrű, sötét dzsungelnél kötött ki éjszakára. Rajta kívül senki sem beszélt angolul, és én sem tudtam portugálul. Amint egyedül ültem a kis kabinban, a sötétség erői támadásba lendültek. Ez a vég? Nem akadályozhatta volna meg Isten, ha valóban akarta volna?

Győzelem

Miközben ott ültem és töprengtem, erős késztetést éreztem, hogy Bibliát olvassak. Nem érzékelttem, hogy kezembe vettem a Bibliát, olyan mélyen elgondolkozhattam, ám amikor lenéztem, nyitva feküdt az ölemben. Isten mindenható, és az Ő kezében van az irányítás még a legsötétebb **völgyben** is. 43 évvel az események után azért állok még mindig az Úr munkájában, mert akkor este

szólt hozzám Igéjéből. Újabb **mennyei látást** kaptam. Hát nem csodálatos? Isten még a legsötétebb völgyben is találkozni akar velünk, és beszélni akar hozzánk. Bibliám kinyitva feküdt előttem. Ránéztem, és a szokásosan mindkét oldalra nyomtatott versek helyett a következő nagybetűs szavakat láttam az oldalakon keresztbeírva „AMIT ÉN TESZEK, MOST MÉG NEM ÉRTED, DE KÉ-SŐBB MAJD MEGÉRTED.” Alig hittem a szememnek. Ma sem tudom megmagyarázni. Ám mégis ott láttam, aztán egyszerre csak eltűnt. Olvasni kezdtem az előttem lévő oldalt, és ugyanezt a verset megtaláltam azon az oldalon a János 13,7-ben; és abban a versben ott állt az Úr Jézus neve. Ő beszélt velem.

Isten ott, a legsötétebb völgy közepén Igéjéből **látást** adott. Megmutatta, hogy nem az ördög, hanem Ő munkálkodott. És Isten képessé tett arra, hogy tudjam és elhiggyem: Ő Maga **ALAKÍTOTTA** így az eseményeket. Már önma-gában **győzelmet** hozott az a tudat, hogy az Úr **TETTE** mindezt. Mint József, én is el tudtam mondani, „*Isten jóra fordította*” (1Móz 50,20). Akkor még nem értettem, de mivel az Úr Jézus mondta, elhittem, és ez igazi békességet adott.

Isten ezután csodálatos módon kezdett munkálkodni. A labreai temető-ben én tartottam feleségem temetését. Ina koporsója és sírja megnyitotta az ajtót Labreába (és az egész környékre). Azt az ajtót, amely mindaddig szorosan zárva volt az evangélium előtt. A város római katolikus püspöke ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette, hogy eretnekek (a Jézus Krisztusban hívők) soha nem juthatnak be Labreába.

– Néhányan megpróbáltak már – mondta –, de én elzavartam őket.

Engem is megpróbált elzavarni, de nem tudott, mert éppen az a babo-na nyitotta meg az ajtót az evangélium előtt Labreában, amelyet ő tanított az embereknek. Másokkal együtt azt tanította, hogy az elhunytak lelke halottak napján visszajön a sírjukhoz. Az emberek attól féltek, hogy Ina lelke kísérteni fogja őket, ha én nem vagyok ott. Amikor azt mondták nekik, hogy kerges-senek el, megijedtek, és megtagadták. Így tehát szeptemberben visszatértem, hogy rendbe tegyem a sírt, és sírkövet tegyek rá.

Emlékszünk még arra a levélre, amelyet Ina Manausban, indulásunk éjsza-káján adott az ottani hívőknek, hogy adják fel? Édesanyja azután kapta kézhez, miután megkapta Ina halálhírét. Először nem volt képes felbontani. De aztán Isten erőt adott hozzá. Ina a lap tetejére ezeket a szavakat írta „*Dicsőítettelek a földön; elvégeztem a rám bízott munkát.*” És milyen nagy munka volt! Több hónappal korábban, a belfasti búcsúztatásunkon Ina így énekelt:

Hadd éjgjen el érted, Uram,
hadd fáradjak érted!
Meg ne egye élttem rozsdá,
s kudarc se legyek neked!
Használj engem s mindenemet,
s Hozzád oly közel legyek,
hogy érezzem: Isten nagy szíve dobban,
és én elégjek érted!

Pontosan ez történt. Nem rozsdásodott meg. Nem élt sokáig, de hatalmas munkát végzett az Úrért. És halálával megnyitotta az ajtót ebbe a sötét, szorosan elzárt városba, amely később a környék evangélium központja lett.

Mára jó néhány gyülekezet hirdeti ott Jézus Krisztus evangéliumát. Ina sírja volt az első talpalatnyi hely, ahol megvethettük a lábunkat. Isten azóta nagyon sok lélekkel ajándékozott meg az Ő dicsőségére, köztük azzal a sírással is, aki Ina sírját ásta, és annak a hajónak a rádiós tisztjével, amelyen a feleségem meghalt. Azóta sok drága labreai lélek van már a Mennyben, és nagyon sokan haladnak az oda vezető úton. Lelkipásztorok és misszionáriusok indultak el a labreai gyülekezetből, hogy sok más helyen szolgálják az Urat. Ma egy keresztyén iskola is működik a városban, amely a helybeliektől az *Ina Orr* nevet kapta, és ahol több száz fiú és lány tanulja a rendes tananyag mellett nap mint nap Isten Igéjét.

Ezek a tapasztalatok és példák élő bizonyítékai annak a tanításnak, amelyet drága testvérünk, Sam tanít könyvében. Mindannyiunknak szükségünk van mennyei látásra, amelynek engedelmeskednünk kell. **Kezdeményezzünk** az Ő nevében, abban a tudatban, hogy az Úr a **völgyek** ellenére **győzelemre** vezet bennünket, ha az Ő akaratát tesszük!

Közel 44 év telt el az óta az emlékezetes júniusi nap óta. Ezek alatt az évek alatt sok **völgyet** éltem meg, miközben sokat **vállaltam** az Úrért. Dicsérhetjük Istenünket, mert még a legsötétebb **völgyekben** is mindig **győzelemre** vezetett. Urunk hatalma nem korlátozódik csupán a hegytetőre. Ő a **völgyben** is mindenható Úr, és ott is mindenkor velünk lesz. Soha nem hagy el bennünket. Isten az évek során lehetővé tette, hogy fenntartsam ezt a meggyőződésemet és elmondhassam biznyságtételként: az Úr ad nekünk mennyei látást. Ugyanez az Úr tesz képessé arra is, hogy **kezdeményezzünk** az Ő nevében. A legsötétebb **völgyben** is Ő ad **győzelmet** újra és újra, ha Őt látjuk és Rá tekintünk.

Abban a kiváltságban volt részem, hogy az Amazonas mentén sok helyütt láthattam gyülekezeteket felépülni. Sok megtérést éltem meg, és Istent dicsőíttem mindazért a sok áldásért, amelyeket ránk árasztott ezek alatt az évek alatt.

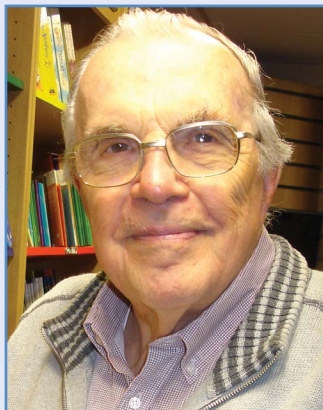
1969-ben Isten brazil feleséggel ajándékozott meg, akit Zeninek hívnak. Mielőtt összeházasodtunk, elvégezte a manausi *Baptista Bibliaiskolát*, majd visszajött velem Labreába, ahol azóta is együtt dolgozunk. Isten két gyermekkel, Freddelel és Florence-szel ajándékozott meg minket. Mindketten szeretik az Úr Jézust, és Neki szolgálnak. Fred ma a *Manausi Egyetemen*, ill. az általunk alapított *Biblia Intézetben* tanít. Florence orvos, és nagyon odaszánt életű keresztyén.

Szemtanúi lehettünk annak is, hogyan építi fel Isten Manausban a *Hebron Gyülekezetet*. Mi a „csodák gyülekezetének” hívjuk, mert minden tagja a kegyelem csodája. Isten sok drága lelket vezetett élő hitre, és közülük sokakat küldött el, hogy hirdessék az evangéliumot máshol is. Sok fiatal életet készíthettünk fel a *Hebron Biblia Intézetben*, hogy azután hazatérve saját hazájukban és más, távoli vidékeken szolgálhassák az Urat.

Igen, mindig lesznek **völgyek**, de a legsötétebb **völgyekből** is sok hatalmas **győzelem** támadhat. Jézus Maga is nagyon sötét völgyön ment át azért, hogy nagy üdvösséget, szabadulást szerezzen nekünk. Most arra kér minket, hogy vigyük el a megváltás üzenetét gyermekeknek és felnőtteknek, a föld végső határáig. És az az Úr, aki elhív bennünket, akitől mennyei **látást** kapunk, velünk lesz az út minden lépésénél. Ha az Ő nevében **kezdeményezünk**, velünk marad még a legsötétebb **völgyben** is, és ezekből a sötét **völgyekből** (bár sokat nem értünk közülük), és ezekből a látszólagos vereségekből életet, sőt örök életet fakaszt. Ezt tapasztaltam meg 1954 júniusában.

„Ha a földbe vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz” (Jn 12,24).

Isten segítsen, hogy meglássuk és megértsük a mennyei **látást**, és ennek a **látásnak** az alapján **kezdeményezzünk**! Amikor **völgyön** megyünk át, Isten **győzelemre** vezet, hogy szent nevének tisztességet és dicsőséget szerezzünk. Bárcsak azon a dicsőséges napon, amikor megállunk majd Előtte drága vérén megváltottan, sokan lennének közöttük a világ minden szögletéből, akiknek mi hirdettük az evangéliumot, mert **NEM VOLTUNK ENGEDETLENEK A MENNYEI LÁTÁS IRÁNT**, amelyet Urunktól és Mesterünkötől kaptunk!



A szerzőről

Sam Doherty és felesége Sadie, hosszú évtizedek óta dolgozik a Gyermek-Evangélizációs Közösség szolgálatában. Mindketten Észak-Írországból származnak és nőtték fel. 1949 novemberében fogadták be az Úr Jézus Krisztust az életükbe, és nem sokkal azután hallották meg Isten elhívását a gyermek-evangélizációba.

- ▶ 1950 és 1964 között a Gyermek-Evangélizációs Közösség országos igazgatói voltak Írországból.
- ▶ 1964 és 1993 között a területi igazgató tiszteletet töltötték be Európában.
- ▶ 1994 óta hasznos kiadványokkal segítik világszerte a gyermekmunkásokat.

Ezek alatt az évek alatt sok szolgálatot és evangélizáló munkát

indítottak el.

- ✓ 1950-ben beindították a CEF írországi munkáját.
- ✓ 1966-ban útjára indították az Európai CEF Vezetőképző Tanfolyamát és megkezdtek a CEF-munkát Lengyelországban.
- ✓ 1967-ben segítettek megalapozni a Gyermek-Evangélizációs Közösség szolgálatát Európa szocialista országaiiban.
- ✓ 1971-ben megalapították a svájci Kilchzimmerben az Európai CEF-Központot, majd később a közeli faluban egy óragyárat vásároltak nyomdai célokra.
- ✓ 1973-ban beindították az Európai CEF irodalmi szolgálatát.
- ✓ 1994-ben jelent meg első önálló kiadványuk.

Jelen könyvben megosztják tapasztalataikat és azt is, amit hibáikból tanultak. Az az imádságuk, hogy aki olvassa,

- ▶ BÁTORTÍTÁST nyerjen,
- ▶ LÁTÁST kapjon,
- ▶ KEZDEMÉNYEZNI merjen,
- ▶ békességet tapasztaljon a VÖLGYBEN,
- ▶ ismerje meg a GYŐZELEM valóságát – most és a jövőben is.

Pál biztonyságtétele így hangzott: „Nem voltam engedetlen a mennyei látás iránt” (ApCsel 26,19). Legyen ez mind a szerző, mind az olvasó biztonyságtétele továbbra is!

ISBN 978-615-00-3772-1